

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, свима. Настављено 01.10.2004. године са почетком у 9,35.

Председник већа констатује да је веће у неизмењеном саставу, а да су присутни: заменик Тужиоца за ратне злочине Кнежевић, пуномоћници оштећених адвокати Даниловић, Баровић, Томић и Тодоровић, одсутни су Оливера Фрањићевић и Наташа Кандић, присутни су браниоци оптужених адвокати Петрушић, Заклан, Перковић, Вукотић, Перески, Калањ, Левајац, Ђурђевић, Јелушић, Дозет, Бојков, Бељански и Продановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Ви сте? Шта је са браниоцем, адвокатом Мунижабом?

АДВ.ВЛАДИМИР ЂУРЂЕВИЋ: Адвокат Бранко Мунижаба ме је замолио да пренесем да је он спречен да приступи на данашњи главни претрес и замолио ме да га ја заменим, ако ми то суд дозволи. Ја сам контактирао сад пре почетка претреса његовог брањеника, он је сагласан са тим и ја бих молио суд да ми дозволи да га заменим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Булићу, Ви сте сагласни? Је ли тако? У реду. Приступи и бранилац, адвокат Мамула. Овде не видим Јеврића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви мењате Јеврића, то је оно од јуче?

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала колега. А не видим никога из адвокатске канцеларије Радуловића, нема ни колеге Сташевића, него, добро, то су браниоци оптуженог Мугоше. Колега Перковићу Ви нисте разрешени одбране, односно Вама није отказана пуномоћ. Мугоша је ангажовао Илију Радуловића, али сте Ви и даље остали бранилац господина Мугоше, знате. Нема колизија, тако да не видим неких проблема. Господине Мугоша, Ви сте ангажовали својевремено, већ има и три – четири месеца, да Вас у овом поступку бране адвокати Илија Радуловић и из његове канцеларије. Молим? Бранилац адвокат Перковић је био Ваш ранији бранилац, њега Ви до сада нисте разрешили, односно нисте му отказали пуномоћје. Ни том приликом када сте ангажовали нове браниоце. Ја претпостављам да није проблем да размислите о томе, да ли желите да Вас и даље брани господин Перковић, али у сваком случају, да то буде бар још данас. Значи у том смислу, нема проблема, а догод се Ви у том смислу не изјасните, ми ћемо сматрати да је Ваш бранилац и адвокат Перковић.

Констатује се да нису присутни претресу браниоци, адвокати Станић, Штрбац и Станојловић, те Апро Љубомир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су сви оптужени ту?

Присутни су и сви оптужени.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Претрес је јаван, у овом делу данас, претрес је јаван, није искључена јавност овог главног претреса, претпостављам да то схвата и режија која ово слуша. Да ли је приступио сведок Јован Дуловић? Претходно?

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Господин Атанасијевић моли, ако је могуће, да му дате реч, не ради се о техничким питањима, већ само о једном краћем објашњењу у вези његовог исказа и суочења, нешто је каже није рекао или је погрешно рекао. Врло кратко, ја Вас молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, неко објашњење?

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Да, само објашњење, нису техничка питања, није ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоће то бити кратко, господине Атанасијевићу? Изволите.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Хвала.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Добар дан, свима. Господине председниче, ја иначе слабије овако чујем, па сам хтео као прво то да кажем, ја када постављам питања, па ми рецимо сведок одговара, ја стварно не чујем. Рецимо и када сте ми Ви говорили, рецимо нешто ми кажете и ја кажем: аха, молим, шта је рекао, нека ми одговори, мислим да ми не узмете, да не испадне као да ја некога провоцирам због тога, разумете? Јер ја стварно не чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слабије чујете?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Слабије на ово десно уво, ја сам Вам причао да сам имао неких проблема у Новом Саду, али то нема везе, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Како чујете на месту где се налазите?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Тамо добро чујем, али када сам овде, онда не чујем тако. Па мислим да узмете то у обзир, јер стварно и када сам постављао, рецимо, сведоку сараднику, рецимо, питања, ја уопште нисам разумео његове одговоре. Иначе би то сасвим другачије суочавање било са мношћом и с њиме, разумете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули, приликом суочавања нисте се чули?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Па да, не, не, не, овде јесам, него мислим тамо када сам му постављао питања. Па рецимо нисам чуо те неке одређене његове одговоре, разумете? И зато ја њему, рецимо, кад смо се суочавали овде, рецимо, нисам могао да објасним о чему се ради, уствари шта сам хтео да му кажем, где лаже а где не лаже. Разумете? Па сад сам ја хтео само нешто да Вас замолим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Атанасијевићу, онда ми се намеће овако логично да Ви сачекате да добијете транскрипте са овог дела претреса, да прочитате и одговоре које је сведок сарадник дао на Ваша питања, а које Ви нисте чули јер сте чули половишно, па би онда, можда, могли да коментаришемо.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Па добро, молим Вас само ово, господине председниче. Добро, нема проблема, ја сам касније размишљао у вези тога, и шта ја знам. Хтео сам само да кажем ово исто: када сам давао први мој исказ, 26.06.2003. године, на четвртој страници пише, ја сам изјавио лепо да сам ја на Овчару када сам дошао да је то било вече, да је било касно, управо то желим да објасним, где сведок

сарадник лаже, да је мене видео у том стрелачком воду који је Драгица одвела. Ја ћу Вам доказати због чега, видите, ја сам онда изјавио да сам видео око 150 људи, а то сам исто рекао и господину Алимпићу, 150 људи кад сам ја дошао, ја сам видео све укупно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знамо ми то господине Атанасијевићу, немојте нам то понављати.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Молим Вас, господине председниче, немојте ме деконцентрисати, ја иовако имам, знате да ми је тешко због породичних проблема итд. Молио бих да ме саслушате, гледајте, ја сам рекао да је било 150 људи, али ја сам мислио ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Ви сад понављате нама ...

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Свих 150 људи који су били и рецимо и територијалци и заробљеници и добровољци и сви који су били тамо. Ја сам текао господину Алимпићу. Разумете? Значи, није могуће да сам ја био у то време тамо, како сваки сведок каже да је било 200, 300, 400 и 500 људи, па да је мене Боро Крајишник видео у то време да сам ја отишао, да је та Драгица као неке постројила, да сам ја отишао тамо и да сам ја цело време био на рупи. Није могуће, јер ја када сам дошао око десет сати, господине председниче, видите о чему се ради, баш управо то питање сам и поставио Бори Крајишнику, какво је он возило имао, с којим се он возилом служио за време рата. Он је рекао да се са «Вартбургом» служио, окер боје, колико сам разумео. Разумете? А ја када сам дошао на Овчару, баш управо ту где смо се ми паркирали, тај ауто је ту био, е зато сам ја њему поставио питање оно: да ли је то могуће да је он одлазио са Овчаре и долазио са Овчаре, значи одлазио па другим аутом се вратио назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро и чули смо шта је одговорио.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Не, али ја то нисам ни стигао да поставим питање, баш управо због тога ауто, када сам ја дошао. Видите о чему се ради, молим Вас, молим Вас, саслушајте ме, мислим није ништа овако. То сам хтео да исправим. Ево видите, само да Вам објасним. Само мало. Исто оно када сам говорио о касарни, мислим да не понављам, што сам изјавио да сам отишао да сам брата извадио у касарни, да сам отишао из касарне, ја сам с братом отишао кући, нормално, ја сам био ту цео дан, кажем, навече сам отишао око 10 сати, отприлике, око 10 сати у «Велепромет». Значи негде око пола једанаест сам ја стигао, отприлике, на Овчару. Разумете? Значи, нема шансе, сведок сарадник број 2, ја се могу закунути у своју децу да је то истина. Ја сам то њему хтео да кажем, а уствари због тога, управо сам се прво и жалио да нисам добро чуо уопште шта је он рекао. Када смо се ми суочавали, ја бих њему објаснио. Видите, ја да сам био у то време господине председниче, ја бих онда морао видети Мирољуба и Каменог и ове остале окривљене. Због тога ја никога нисам видео. Разумете? А ја када сам и дошао тамо да нађем Чупић Станоја, као што сам изјавио ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Атанасијевићу, господине Атанасијевићу ...

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Није га било тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Атанасијевићу.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Само да кажем, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете више да кажете. Па ево слушамо Вас ...

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Ја ако сам био тамо, ја бих онда морао видети Чупић Станоја ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису то никаква ...

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: ... па бих га ја извео напоље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ...кратка објашњења, Ви сад улазите поново у то да износите одбрану на мала врата, Ви поново долазите да износите Вашу одбрану. Нећемо тако, господине Атанасијевићу.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Због тога што сам схватио да ми је све намештено. Разумете, господине председниче, јер чисто је намештаљка, јер нормално да ми је то намештено, ако је он мене видео да сам ја отишао, прије прве туре, значи онда то стварно испада да мене нико није видео ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Атанасијевићу, ја сам схватио да је Ваше обраћање овде било управо у оном смислу, да не чујете добро, да нисте све довољно добро чули, запазили, регистровали, обрадили када смо саслушавали сведоке сараднике?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Добро, добро, господине председниче, нема проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добићете транскрипте, чућете, односно прочитаћете и видећете шта је све сведок сарадник рекао, шта је све рекао када је одговарао на поједина питања, па и Ваша питања. А немојте да користите сад ову ситуацију да нам понављате Вашу одбрану. Када бисмо то дозволили, онда бисмо претрес претворили само у целодневно изношење и понављање одбрана, не може тако. Хвала лепо, чули смо Вас.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Ја нисам нигде мењао свој исказ, мој исказ свуда је исти. Само сам што хтео рећи што сам заборавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли смо се разумели?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Само молим Вас, само још ово, бићу кратак, ево, врло. Ја исто имам сведока једнога који је у затвору, који је Боро Крајишник исто се хвалио, томе сведоку који ће бити мој сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Атанасијевићу, са браниоцем, са браниоцем, бранилац ће то на неки начин обавестити суд.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Господине Атанасијевићу, то ћемо се договорити у вези примедба на записник када добијемо транскрипте и то, ја мислим да је то довољно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, господине Атанасијевићу.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претходно, бранилац Перковић.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Смем, председниче већа, пре него што пређемо на саслушање сведока господина Дуловића, сматрам да треба ставити једну примедбу и моје је мишљење да господин Јован Дуловић који је новинар и према чијем казивању је поступао тамо као новинар, обављајући ту делатност и постављајући новинарска питања појединим учесницима у овом поступку, је новинар професионалац и у смислу чл. 97. Законика о кривичном поступку, такво лице се не би могло, по мом скромном мишљењу, имати саслушати као сведок, јер Закон каже ако би набројао професије те, те и те, а сматрам да се то односи и на новинаре, да су дужни да чувају некакву професионалну тајну итд. Па је моје мишљење и предлог да се такво лице не може саслушати као сведок и да би се његов ранији записник из истраге требао управо по том основу издвојити. Па стављам овај предлог, нека веће оцени, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колега Левајац је тражио реч.

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Захваљујем се. Судија, ја бих само молио да у овом тренутку евентуално размотрите могућност да са писменом који Вам је предато у судски спис, посредством оптуженог Милојевић Предрага, а тиче се изјаве лица Миловановић Жељка, евентуално, буде фотокопирано и омогућено нам да имамо увид шта то писмено садржи, како, бисмо, евентуално, одлучивали о томе хоћемо ли то лице предлагати као сведока у овом поступку или не, дакако, независно од тога да ли ће суд такав предлог уважити или евентуално неће. Мислим да у једном кратком поступку можемо да то добијемо, а тиче се оних сазнања која су везана за садржину исказа сведока сарадника Латиновић Боже, званог Бора Крајишник. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, желите копију тог писмена које нам је пре неки дан Милојевић предао?

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Управо то, управо то, да бисмо се упознали шта то садржи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Колега Бељански?

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Ја бих се придружио овоме што је колега Перковић малопре изнео, али са мало другачијим приступом. Наиме, када је у питању сведочење новинара, постоји пракса однедавно Хашког трибунала које се налази у одлуци жалбеног већа Хашког трибунала из предмета Брђанин, где је жалбено веће одлучило да новинар Џонатан Рендл не мора да сведочи и дало је условну повластицу свим ратним извештачима. О чему се, заправо, ради? Ради се о томе, да је жалбено веће закључило да би новинари који су ратни извештачи и који сведоче, убудуће излагали целу професију опасности и да уколико сами затраже од суда, суд има право да их ослободи обавезе сведочења. Наравно, наш Закон овако нешто не познаје. Међутим, чл. 3. Уставне повеље прописује да су наши судови дужни, између осталог, да се придржавају међународних стандарда из праксе судова чији су конвенције или међународне акте ратификовали. Према томе, ја сматрам да уз ово што је колега Перковић рекао, има места томе да суд може сада да заузме став који ће се убудуће примењивати код нас, а то је питање, да ли су ратни извештачи у обавези да сведоче као сви остали сведоци или имају права, евентуално, да уколико сами затраже од суда, да буду ослобођени те обавезе. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала браниоце. Још неко? Заменик тужиоца.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: То што се код нас још увек суди по процедури и нашем позитивном праву не по хашким, правима и правилима, ја се противим томе предлогу, не само због тога, наравно, него због тога што свако, без обзира шта је по професији, уколико има сазнања о нечему што је предмет поступка и догађаја значајан за расветљавање тог догађаја, треба и може и по мом мишљењу бити саслушан као сведок. Зато и предлагем од стране тужиоца да се у том својству саслуша Дуловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Само једна реченица. Нема овде, веће треба да одлучи о томе, да ли се став 3 чл. 97. односи на новинаре, дакле, да ли су они дужни да чувају професионалну тајну. Ако се тај члан, односно тај став, те одредбе односе на новинаре, тада је новинар искључен из таквог сведочења. Хвала. Значи, не, не ради се о чл. 98., где може, значи то је предлог одбране и моје мишљење, да веће одлучи да ли се то може односити на новинаре, чување професионалне тајне итд. Хвала.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Извињавам се да ли могу добити реч? Само да појасним: колега Перковић је ставио један предлог, ја сам ставио други предлог, значи, ради се о два одвојена предлога која нису идентична, само сам то хтео да

појасним, значи нисам ја објашњавао то што је колега Перковић рекао, него сам ставио нови предлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако смо Вас и схватили. Колега Даниловић да ли сте и Ви желели?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Па немају новинари никакву обавезу око чувања тајне, осим ако хоће да чувају извор информисања. Ако хоће, али ни то нису обавезни, по кодексу, мислим новинарском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

Потом је суд донео

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ предлог одбране да се као сведок не саслушава Јован Дуловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми не мислимо да би се сведочењем новинара повредила тајна, има места томе резонувању да сваки новинар има право да заштити свој извор информација, да не открије свој извор информација, а да сведочи о својим запажањима до којих је дошао тамо и као новинар, посебно у оваквим кривичноправним случајевима, мислим да нема места и из тих разлога, ћемо ми саслушати господина Дуловића као сведока. Молим вас позовите Јована Дуловића.

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Председниче већа, ако дозволите, везано за копију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћете, браниоче, не, схватио сам да желите копију?

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Да се свим браниоцима подели да бисмо могли да видимо да се упознамо са садржином.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то нема везе сад, ми радимо даље, па ћете добити, то није проблем.

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Молим да то добијемо што пре, да бисмо могли да се упознамо са садржином.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то није проблем.

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добићете.

Приступи сведок Јован Дуловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, господине Дуловићу.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца је?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Радомир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радомир. Ви сте по занимању?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Новинар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Новинар. Сада у пензији?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: У пензији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где живите?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: У Београду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Видео сам да ту стоји ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Страхињића бана 30?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Јесте, међутим, сад у Старине Новака 4, преселилио сам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица Старине Новака бр.4. Рођени сте?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: 1935., 13.11.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У месту?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Врело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Врело, општина Липљан?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Који о себи даје личне податке сагласно записнику о саслушању пред Војним судом а од 09.02.2000. године, које промени у погледу адресе, па потом, упозорен, опоменут, и заклет читањем законског текста заклетве за сведока изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Дуловићу, саслушаћемо Вас као сведока, дужни сте да казујете истину, ништа што Вам је познато о ономе о чему ћемо овде говорити, не смете да прећутите, давање лажног исказа представља кривично дело. Не морате одговорити на питање, чијим одговором бисте себе или свог блиског сродника изложили тешкој срамоти и знатној материјалној штети или, пак, кривичном гоњењу. Ја претпостављам да ту пред собом имате текст заклетве за сведока.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Текст заклетве?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Текст заклетве за сведока.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то прочитајте наглас.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом бити питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Да ли је проблем да стојите за тим пултом или можда да седнете?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Јесте, судија, ја бих молио, јер ја имам проблеме са ногом, ампутирани су ми прсти на једној нози, па мало се тешко, нисам за стајање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, дајте столицу па нека сведок седне. Наместите микрофон.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Дуловићу оно о чему бисмо желели да чујемо од Вас јесте, јесу догађаји којима сте Ви присуствовали, схватио сам да сте били ратни извештач «Политике експрес» у јесен 91. године из Вуковара?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причајте нам о тим данима и о дешавањима и о Вашим запажањима из тог периода.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па моје присуство на тим ратним подручјима датира још од маја, од маја 91., када сам био извештач и био сам у Боровом селу. Између Боровог села, Боровог насеља «Аеродром», тамо су били хрватске оружане снаге, с

ове стране наше. Ту сам боравио током неколико месеци, с тим што сам прелазео код Богојева, заједно са колегама. Новинара је било пуно који су искључиво са пропусницама могли да присуствују и да буду на томе делу ратишта и извештавао сам, пошто сам имао и кола и возача и фоторепортера, прелазили смо мост код Богојева и из Оцака је постојала у хотелу у Оцацима телефонска веза, па смо слали, сви смо слали извештаје на тај начин. Добро, тај период то је, Вас више занима јесен, је ли тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, тако је.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Тада сам боравио у том делу, могу да користим мој дневник?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Тада сам био са друге стране Вуковара, односно до Негославаца и био сам у тој улици Новој, ваљда зове се Сајмиште тај део, ту је углавном насељено са Србима и ту како сам чуо, никада Хрвати нису ни нападали, нити, бар не са људима, са војском, бомбардовања је било, не зна се тачно одакле је то бомбардовање било, повремено, заправо врло ретко и ту сам био у ул. Новој, код породице Пајић. То је преко пута куће мало у шрех само преко пута куће оца Станка Вујановића. Нисам само ја био, ту су били бар једно 10,12 до 15 новинара који су долазили јер је ту било некакво најзгодније да се добијају информације, јер се одатле полазило у разне акције, ратне. У тој кући код Станка Вујановића су врло често били капетан Радић, долазио је повремено Шљиванчанин, а до те куће, недалеко од те куће у истом низу, са исте стране улице, је била једна, једна формација војна, паравојна, како бих назвао, где су били Ланчужанин, Камени су га звали, имао је неки фелер у грлу, када је говорио, мало је кркљао, и ту су били његови добровољци, не добровољци, него припадници те јединице састављена од, како смо је звали, «шешелјеваца». Мени је цео тај оружани сукоб личио на пљачкашки поход, ту се доста несинхронизовало и ратовало, ако може да се назове тај рат, пљачке је било колико хоћете. То сам гледао својим очима, знате. У тим акцијама више пута сам ишао заједно са екипама која је била формирана уочи, на пример, неке акције, како се то звали. Ту је било измешано, ту је био Станко Вујановић је био, то је била комбинована нека чета или формација која није стално једно исто бројно стање имала, него је ту било и добровољаца и територијалаца и различитих типова. Војска је ту по мени, ту су били капетан Радић, долазио је и Шљиванчанин повремено, артиљерци Бојковски, имам имена сва та, јер сам ја бележио то и сви су знали да сам новинар као и сви остали фоторепортери и новинари осталих листова, чак и из Приштине из «Јединства», ТВ Политике екипа, телевизијска, тако да смо ми ту добијали информације и лично се уверавали у догађања на том делу ратишта. Ја имам да се осврнемо на критичне дане, можда ако сам нешто прескочио, највероватније да Вас највише занима 29. на 30. новембар када се, то је улица Нова 81, као што рекох. Па на пример, један детаљ. 13.11.91, 17,30. долази Шешел са свитом код Наде и Станка. Нада Калаба, Станко Вујановић. Цео командни кадар је ту, телохранитељи, са оружјем на готовс, Шешел посетио фронт. «Сви смо ми једна армија», каже Шешел, «али чија», додаје капетан Бојковски. «Нема пљачкаша, алкохоличара» -Шешел, «Има малих пропуста, Ваши су борци одлични»- потпуковник Бојковски. «Нису то моји, сви смо ми једна армија», Шешел каже, «Овај рат је једна велика проба за Србе, ко то прође, победио је. Имамо много издаја, не може некажњено да се дезертира, шире се лажи о војсци. Издајничке странке ево сад су покупиле овог Чанка који је бунио Мађаре у Војводини». Шешел прича, врата

су отворена, седим у кујини, они су у соби, цео командни кадар. Држи говор Шешел старешина, сви га слушају, «Ниједан усташа не сме жив да изађе из Вуковара». А пре тога, још у пролеће, када је Шешел долазио у Борово село, исто са свитом, постоји слика и документација, био сам ту када је рекао: «У Вуковару су сви усташе». Поједностављено, испаде да сви који су у Вуковару, нико не сме да изађе жив. Мислим да је то доста утицало на понашње, нарочито тих паравојски, територијалаца и осталих људи који су долазили ту и прикључивали се тим јединицама, код паравојске, територијалној одбрани. Било је и светлих момената. Сећам се кад су дошла двојица, Црногорци су, чини ми се, били су један дан, то се догађало у Станковој кући, седели су и казали: «ми нисмо дошли овако да ратујемо и ми напуштамо». Нико их није дирао, они су напустили и отишли. Односно нису се прикључили том, јер су видели, уствари, да је ту једна од битних ствари пљачкање, знате, то се носило из кућа, српских и хрватских и то је било масовно, овако, баш мучно, мучно је било видети и целу једну јединицу резервиста који пролазе и свако носи око врата по један пар или два пара ципела, то су оне «канађанке» жуте, получизме што су лом послови прављени у тој фабрици обуће и то су остали у магацину и онда су сви они то окачили око врата и тако ишли, мало је било, онако, дегутантно. Војска са оружјем и са ципелама окол, мени је бар мучно било. Ја бих Вас молио судија, могу да причам овако дуго, него да пређемо на одређене ствари оне што Вас занима, односно суд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били у вуковарској болници?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Унутра не, био сам испред вуковарске болнице, то је, чини ми се, 20-ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ето, кад сте били, да ли имате у тим белешкама када сте били испред вуковарске болнице?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Овчара, болница, 20.11.91., 11,30.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 11,30?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да. Тако пише овде. Ужас. Стотине људи, болесника, рањених, ужас, задах смрти, ране запуштене, мртви од синоћ увијени у чаршаве преко пута поређани између кућа, цивили, жене, деца, још се пуца по граду. Упорни снајперисти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало ближе микрофону, господине Дуловићу.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везано за ово, везано за ово, како сте дошли до вуковарске болнице, да ли знате, лично Ви, да?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Јесте, до вуковарске болнице сам дошао тако, не само ја, него још неке колеге, водио нас је, «Штука» нас је водио, јер ми нисмо знали из тог дела Вуковара како се долази, јер то је мој први сусрет са болницом, односно први пут сам тад отишао у болницу, и онда нас је одвео он. «Штука» нас је одвезао, не одвезао него довео, пешке смо ишли, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је он био? Ко је «Штука» био?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па он је био, како ми је речено, он је био редовни војник. Био је сасвим нормалан, мени није никако, чак смо онако врло често се виђали, јер је он ту био у ул. Новој, где је и Радић долазио, није ми, после сам читао по новинама као, није ми личио на неког ко је убица. Поједностављено, бар по неким мојим проценама, ја не знам шта се, нисам био на Овчари. Ово је све пре Овчаре и мој контакт са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је био обучен? Кажете био је редован војник?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, био је у униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У редовној униформи?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, мислим да је зимска била униформа, не сећам се баш, не сећам се баш добро, али чини ми се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао неке делове који нису војнички?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На тој својој униформи, гардероби у којој је био?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: У униформи је био, колико се ја сећам, не могу да се, знао да је као војник, тако је и био, наоружан са калашњиковом, то је држао у руци, никада нисам видео нешто друго, можда је имао фармерке, можда, али не могу прецизно да одговорим, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро. Он Вас је довео до болнице?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: До болнице. Усред болнице затичемо Веселина Шљиванчанина и лекаре без границе, чини ми се да је Француз, јесте, Француз је био у белом мантилу, што је требало да буде знак распознавања. Ту је било и новинара пуно ту око њега. Шљиванчанин држи говор и каже: «господо новинари, трудимо се да помогнемо нашем народу и да спречимо убијање. Ово је ЈНА. Више од 60-70 људи који нису уопште ни болесни са оружјем су и бомбама у болници. Наша жеља је да свима помогнемо. Ни један лекар ни остало медицинско особље неће им бити ништа лоше. Ово је зона ратних дејстава, пуца се итд. Свако овде може да изгуби главу сваког тренутка и прописи се морају поштовати. Конвој људи који су хтели 50 аутобуса за Хрватску, хрватске власти су их јутрос вратиле». То је око 2.500 људи који су хтели у Хрватску, наводно, то је он рекао, ја нисам имао никакав други податак, сем тај, нисам га користио, нормално. Конвој је требало према Винковцима да иде. И није дозволио, каже још преводиоц, нека госпођа је била преводилац, овај је инсистирао, имао је дозволе лекар да уђе у болницу, Шљиванчанин није дао. «То је будалетина једна», каже Веселин Шљиванчанин за тог Француза и нису им дали да уђу унутра, иако су они показивали, ја нисам прочитао, нити видео, редовне дозволе да могу да посете болницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте се Ви ту задржали?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па ту, шта знам, једно можда 45 минута. Гледао сам када су излазили из болнице. То су они који нису били вођени у касарну или у «Велепромет» или тако нешто. То су биле часне сестре и неке бебе и жене, које су слободно излазиле и изашле, како се излази десно, а с друге стране су ови вадили, ја нисам видео лично, али су ми то причали, како су на другој страни изводили неке друге људе из болнице, у камионе и возили негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се са «Штуком» и вратили назад од болнице?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па не, нисмо, нисмо. Ми смо још са, имало је групе новинара, тако неке су се раздвајале, јер смо више базали по територији некој, дотле нисмо били јер је тад било већ готово, пукло је, потпуно одбрана била. Вратили смо се, не сви заједно, како ко, ја сам са фоторепортером, ваљда Жикицом Јовановићем из «Експреса», баш детаља како, много је прошло, знате, знам само да смо ишли тамо где је болница и још неке зграде које су биле бомбардоване, било је доста онако, после смо отишли на другу страну код фабрике ципела. Ту су били затворени припадници хрватске војске и ту су их товарили у камионе и наводно рекли да их воде за Сремску Митровицу. Занимљиво је то, сећам се тај аутобус, па пролазе, унутра су Хрвати са оним ознакама, чак и машину овако војници онако, што је мало

чудно било мени, бар онако, јер одлазе у Сремску Митровицу, а шта се после догађало, не знам. Многи су стигли у Сремску Митровицу, већина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте одлазили до касарне, до «Велепромета» тај дан?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, тај дан нисам ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај дан нисте?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Тај дан нисам ишао, био сам раније у «Велепромету» када је једна велика група која је била месецима, једно 150 људи, у неком подруму, ту је било измешано, ваљда, па војска их је ваљда, Зјајо Мурис, Зјајо Мурис је био ваљда војник, један отресит, паметан који је био онако баш прави војник, он је учествовао у том ослобађању. Наиме, наишли су на тај подрум, већ су Хрвати, снаге се повукле биле, и те људе су довели у «Велепромет» из тог подрума. Знам да је ту учествовао Зјајо Мурис, он је водио ту екипу војника, они су најкоректније поступали с њима. И Шљиванчанин је био ту. Водили су новинаре да покажу како су ослободили 150 људи после неколико месеци боравка у подруму, јер је то била зона ратних дејстава. Тај подрум је припадао Србину неком и кућа, тако су ми рекли, бар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта се даље дешава, сутрадан?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Оно што стоји код мене, пише «важно»: каже у ноћима између 19. и 20. и 21. новембра територијалци Вуковара, Станко, Даца, капетан Рале и остали, ноћу изводили и стрељали заробљенике, заробљене Хрвате који су осумњичени за убиства. Место ликвидације је Овчара, у загради запуштен салаш у насељу Петрова гора. Више њих који су то чинили, причали нам јавно, нарочито један крупни брадоња из Смедерева, има још два брата, чини ми се рече да је Црногорац, пуши на муштиклу, слава му је управо била Свети Арханђел, па каже: синоћ смо их од 17 до 01 убијали, од седам до један ноћу убијали на Овчари и моле, плачу, тврде да нису пуцали у наше. Детаље ми те причала и Драгица из Новог Сада, има око 35 година, црнка, судећи по наусницама, односно не само по наусницама, него, ноћу писано, увече, борац увек у првој линији и има поверења, њу брине што сви који су учествовали у том убијању хвале се с тим и свуда причају. На Овчари багер ископао гробнице, узимали им вредније ствари и бурме, прстење, сатове. Драгица - Даца ми рече и колико их је она средила. Каже да је мајор Шљиванчанин учествовао и тражио да и он последњег убије, то је непроверено, то она причала, ја не знам да ли би јој веровао. И заправо нисам, не знам. Тај мајор им је омогућио да из касарне где су били ти заробљеници, они територијалци изведу на стрељање оне за које људи из територијалне одбране сматрају да их треба ликвидирати. Даци нисам дозволио, прекидајући је, да ми прича о детаљима. Са мном је био и мој колега да бих проверио, говорио сам са Станком и капетаном Ралетом, то би било насумице, све је то овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је датум тих бележака које нам сад прочитасте? Са којим датумом сте Ви то?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Датум 21., 19., 20. и 21., тако се води код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате када и где сте били са тим високим што пуши на муштиклу и којима је то причао?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Како не? То, само тренутак. То је било 21. ујутру, пре подне. Код тог Николе Пајића код кога сам спавао и Мара ваљда жена, има кћерку и сина. Син није био ту, заједно са Томиславом Петернеком, фоторепортером познатим. Радио је тада мислим за «Илустровану политику». Спавали смо у тој згради која је била оштећена, фалио је један део зида ноћу, онда су ту ујутру пили кафу, тај брадоња за кога сам после сазнао да се зове, имам име како се зове,

Славиша Павловић из Смедерева. Он је причао детаље како је, рекао сам малопре, и то онако баш са уживањем. Ови остали, који су највероватније учествовали, нису били причљиви, али он се баш распричао и причао је до детаља како се то догађало на Овчари и како су их убијали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је то тада и Драгица причала ту или је то неки други сусрет?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, ово је код Пајића, са овим брадоњом, а Даца ми је причала у кући код Вујановића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аха, она је то причала у кући код Вујановића?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, да, али истог дана, исто преподне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: За Дацу чујем да је погинула после у Босни, ваљда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви рекосте био је неки колега са Вама?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, сетићу се сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Новинар?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Млад, повео сам га, нико није хтео да иде из редакције, него сам повео сетићу се само, молим Вас, млад је, нисам га видео од онда, малтене, Бранко Прељић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прељић?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Прељић. Био је новинар у «Експресу», после је отишао у пензију, у инвалидску. Млад је релативно био, ваљда живи негде сад у Војводини, поред Дунава, не знам. Покушао сам да га нађем, али нисам могао. Е Бранко Прељић баш то није могао да, он није могао да слуша те детаље када је Даца причала, па је, онако згрожен био мало и отишао, није хтео да слуша то. Док је Даца причала то како су их стрељали, ликвидирали на Овчари, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био са Вама и приликом тог разговора, тог пијења те кафе, где је овај брадоња или са Драгицом?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, не, само он је био већ тамо код Вујановића, а то смо били заједно када је Даца причала, а ово је причао ово код Николе Пајића док су пили кафу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сам Вас добро схватио, да је и Петерник био ту, Томислав?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Како не? Тома Петерник је био ту све време. Улеће једанпут Тома код Пајића где смо спавали, ту у том разрушеном делу куће, каже Тома сав уплахирен: тако ми и треба када не носим апарат са собом и онда зграби свој апарат и оде тамо код дела где су «шешелјевци», да слика историјску слику, наводно, шалим се, Шешелј го до пола, полива га један матори са Чукарице, који је, евидентно лопов био, знате то је био стручњак за оно, кад се уђе у кућу, водили су га јер је био првак света да открије где су паре и где је жуто, жуто је злато, знате, он то трас, трас, трас ту је и ту буде. То је била та прва екипа, ја сам их поделио на екипе, ко је шта пљачкао, то је било почев од тога, па до разваљивања куће и ношења врата, прозора и свега, па оно одељење беле технике, овако видите са задовољством када гурају фрижидере и тако нешто или стоку воде, тако да је то било овако доста мучно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је све присутан тамо када то прича Драгица у кући Вујановића? Ко је све тамо?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Ту је увек била вечита гужва, знате. Она то прича мени, седи до мене. Бранко Прељић са друге стране. Ја сам у средини, он слуша, онда Бранко отишао, она прича то мени само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су тамо Станко, Нада?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па ту су углавном, тог тренутка, мислите, када ми прича, да ли су?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Највероватније, не бих могао да категорички тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Где смо стали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази кад сте саслушани пред Војним судом?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 2000. године рекли како је овај Славиша Павловић причао, говорили сте да Вам је рекао када је то било, па је проблем био времена, 17 сати, 7 сати изјутра итд.?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, није проблем био, схватио сам ја, од 7 увече до 1 ноћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, од 7 увече?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Од 7 увече, да, до 1 ноћу. Тако је код мене, само моменат да видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта имате ту забележено?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта имате ту забележено у том смислу, јер Ви сте рекли од 7 ујутру до 1?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, па онда грешка је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него од 17 до 1?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Код Трифуновића, да, то смо преправили после, не ујутру, догађа се све увече, колико ја знам. Па када каже он синоћ смо их одбијали од 7 до 1, тако ми је рекао, тога се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред Војним судом сте рекли да Вам је рекао од 17 часова до 1 час иза поноћи, од 17 до 1? Добро.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Могу касније да нађем, стварно, то је луда кућа, док нађем само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Код Вујановића у кући ...?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: У ноћима између 19. и 20. и 21. пише код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је говорио о две ноћи?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Молим? Не, он је причао о једној ноћи, али после сам чуо од ових да је то било и у две ноћи између 19. и 20. и 20. и 21. да је било не ту, него негде на неком другом месту. Петрова гора, на пример или тако нешто. Ја нисам био тамо нигде, нисам могао да видим, знате, ја сам то само оно што је речено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али ово о чему је говорио овај Славиша?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је говорио о којој вечери и о ком месту?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Он је говорио о ноћи између 19. и 20. новембра. Много је прошло судија времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, па добро, ја ћу Вас овде подсетити како је то записнички констатовано, у овом поступку пред Војним судом.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Код Ђорђа Трифуновића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је тада причао да су их ноћас од 07, односно од 17 до 1 час после поноћи, убијали на Овчари, он је тада причао да су их ноћас, ако је то 21.

новембар, та прича ноћас, онда ваљда говори о ноћи између 20. на 21, а не 19. на 20.? Тако сте изјавили код истражног судије Војног суда.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Ево пише код мене «важно» у ноћима између 19. и 20. и 20. и 21. новембра, територијалци, оно што сам прочитао. Сад ми је тешко да одредим, не знам, када је, да ли је то, које то преподне, које јутро је било када су пили кафу и када смо пили кафу и када је тај брадоња причао, да ли је то 20. или 21., можда буде, то је прилична гужба била у то доба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али у сваком случају, исто то јутро или преподне је била прича Драгице у кући Вујановића?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да. Да Вам кажем, то је, значи пре подне ујутру, 8, 9, 10, тако нешто прича ми шта се догађало те ноћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претходне?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Претходне ноћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претходне ноћи, да. Е сад да ли је то о чему он говори, да ли говори о Овчари или о Петровој гори?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: О Овчари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О Овчари?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: О Овчари. О Петровој гори нисмо имали много информација о Петровој гори, јер није било неких комуникација, нисмо одлазили тамо, него смо били ту стационарани у овоме улици Новој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Драгица? Драгица из Новог Сада?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Драгица је била ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драгица?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, ту. У кући Вујановића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О чему она говори, исто о Овчари?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Исто о Овчари, исто о Овчари и о Шљиванчанину и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, да.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: То су ме питали и у Хагу, то око Шљиванчанина. Знате, Драгица каже како је Веселин рекао да не убијају све да би он, Шљиванчанин, пробао своју нову пушку. Е сад, то доста глупо звучи на први поглед, међутим, Шљиванчанн је носио једно специфично оружје које нико није имао тада ту. То је, уствари, модел скраћене аутоматске пушке, калашњиков и направљен аутомат, то је краћи, знате, има скривач пламена за разлику од ових који немају, тако да је то било јединствено оружје, доста неефикасно, не ваља, таква варијанта уопште није ни произвођена више, не код нас, него мислим да је то од некле другде, а можда и наша варијанта, тако да ми је то онако да проба ново оружје, глупо звучи, али ако је он имао то оружје које нико није имао и код никога нисам видео тако нешто, онда је то имало неке везе, али немам ни једног податка, нити је ико рекао да је Веселин Шљиванчанин учествовао у масакру на Овчари. Тако да ја верујем да он није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После тог разговора са Драгицом, да ли сте Ви што с ким разговарали везано за то?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да ли сам разговарао са?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте што с ким разговарали око тога, што Вам је Драгица рекла, што Вам је претходно рекла, тај Славиша?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, да. Истог дана, можда увече чини ми се, питао сам у дворишту те куће, некако смо се сусрели, Станку сам казао: «бре Станко, шта се то догађа, бре то на Овчари, ови то причају на сва уста око стрељања», а он каже: «Јеби

га, нисам имао довољно добровољаца, па сам морао да узмем ове пијане шешелјевце који ће сад да причају свуда, као што јесте, и то неће на добро да испадне». Тако. Па сам исто вече и Радића зауставио и питао га исто, он ми је отприлике тако нешто исто рекао, одмахнуо руком, оно као то неће ваљати, то што причају сви, што се зна, за та стрељања и за та убиства на Овчари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам је рекао Радић?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да. И Станко и Радић исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте по тим сазнањима као новинар покушали да одете тамо до Овчаре?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Тад није било шансе, био сам на Овчари, али десет година касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, али тада?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Тада, не, не, не. Није било никакве шансе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Новинари? Ни говора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко бранио, да ли је неко забрањивао одлазак на Овчару, Вама као новинару?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Ми смо мање-више ту били људи који не знамо ни где је Овчара, ни како се иде, ни колико је далеко, ни где је то. Друго, није било ту ни превоза неко да вас одведе на Овчару и тако нешто, никоме није падало на памет. Највећи део је прећуткивао тај догађај око Овчаре, није хтео о томе да прича, али је било илузорно уопште инсистирати на одласку на Овчару у то доба. И проверавати, евентуално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер, у истрази сте рекли, у том делу у истрази сте рекли да су неке ваше колеге покушале да оду на Овчару, па им то није дозвољено? Наводно је све било блокирано?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сте рекли у истрази, ево ја Вам могу прочитати.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Ја не знам ко је од ових мојих колега, не сећам се више ко је, највероватније ови који су радили за АП или за не знам ко, али само се то причало. Ја тачно не могу да се сетим ко је у питању био који су хтели да иду на Овчару да то провере. Међутим, није било шансе никакве да им неко то, не бих могао да прецизирам људе који су то тражили да оду, ја сам схватио да је то илузорно, нисам ни покушавао, схватајући ситуацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То још везано за капетана Радића у истрази сте у овом делу Ви, уствари, рекли: он ништа није коментарисао, само је одмахнуо рукама, једино је добацио: «ма пусти, срање је велико».

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, да, ја сам то разумео као апсолутно ово што ми је рекао и Станко. То је то исто, потврђивање да се то догодило, мени је то довољно да је то, чим каже срање је велико, пусти то, није, он је био много краћи него Станко када ми је испричао догађај, али сам ја то поистоветио, то је значи то, то се догодило. Ја сам хтео да проверим шта он зна о томе, да ли је то истина, да ли ће то да демантује и да каже није то истина или тако нешто. Када је то рекао, мени је било јасно да је то то исто, да је то уствари једно потврђивање да се Овчара догодила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте целе те јесени били тамо, схватио сам да сте били више у Вуковару него кући у редакцији?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, да. Ово док је било, док сам био у Борову селу, казао сам онда смо одлазили сваки дан били и увече одлазили у Оцаке, ту смо и спавали у хотелу, то је друга страна Вуковара, а после смо били све време ту, у јесен.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И видим да Станка Вујановића познајете?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете с преке стране улице, можда мало укусо, је кућа у којој сте Ви спавали, односно кућа његовог оца?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Јесте, тако је, тако је, улица, овде сам ја био, и са Томом, овако је кућа Станкова, а овако је кућа где су били «шешелјевци».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је Станко био по Вама у тим активностима?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Био је командант као прве чете, комбиноване, територијалне одбране. Ја никада нисам од њега лично чуо, да сам га питао шта си ти. Иначе то је било опште прихваћено да је он, уствари, командант, тако може да се каже, командант, или командир или уопште, да руководи том једном формацијом територијалне одбране у којој је било и добровољаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате евентуално бројни састав те формације?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па шта знам, нисам могао да одредим то по мени је било, тако се мењало, па једно можда двадесетак, тридесетак. Једанпут сам ишао у неку акцију, заједно са фоторепортером и са Радићем и са Бојковским, ту је било одабрано двадесетак људи, да ли су то добровољци или су територијалци, али у сваком случају нису ишли под присилом. Имам овде и како се зове, никада то није била формација коју си могао да видиш постројену, на пример или уопште, тако да су били разбацани. Један део је можда мали ту спавао, овај тамо, онај тамо, откуд знам где се ко, па то је нешто што је било променљиво по мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватио сам да су се људи одређивали зависно од акције која се изводи и да се тај број мењао?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Тачно, тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, тако сам и схватио. Добро. Нисте о овоме својевремено писали неки чланак у листу «Време»?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Јесам, јесам. Али је то било касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 95.?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да. Тај чланак сам написао текст, мислим крвава, како се зваше неки наслов ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прича.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Заборавио сам, тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сте рекли у истрази «Крвава прича»?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Јесте, јесте, има га, може да се нађе и на сајтовима и код нас у редакцији, у документацији. Ја га нисам понео овде, не сећам се више. После тог текста, па не знам које време је прошло, дошла је једна госпођа наша са Вождовца која ради у Хагу и питала ме: «господине Дуловићу, да ли сте Ви спремни да то што сте написали говорите и у Хагу»? Па ја не бежим од тога и онда је тако дошло до мог сведочења у Хагу. Био сам позван у Хаг 96. чини ми се, да, и тамо сам давао исказ, причао и после сам једно још два или три пута овде у канцеларији Хашког трибунала био позван да још нешто их је интересовало, више се и не сећам, те записнике и немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познајете ли генерала Васиљевића, Александра Васиљевића?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Александра Васиљевића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте и са њим разговарали о овим Вашим сазнањима везано за ове догађаје?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: У то време, у време ратних дејстава и то или касније?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам, касније, после тога?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Причао сам са њим, јер је он често долазио у редакцију, често, није баш често, али, тако је долазио па смо причали о свему и свачему, између осталог и о томе. Ја њега никада нисам видео у Вуковару. Не знам ни да ли је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам говори што име Мирољуб Вујовић?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, не, то су ме и у истрази питали. Мирољуб Вујовић, не. Знате, ту је било неугодно питати за име било кога. Таква је ситуација била. То су ме већ питали у истрази, не, ништа та имена ова која ја сам, тако некако напобирчио и чуо или нешто, али Мирољуб Вујовић, не. Чуо сам то први пут то у истрази када ме питао Ђорђе Трифуновић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи само познајете, ако Вас добро схватам, Станка Вујановића и Наду Калабу из тог времена?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Из тог времена, мислите од домородаца или уопште?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из тог, из тог времена, из тог периода тада у тим дешавањима?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па знам, разговарао сам са Невенком, то је Станкова сестра која је била у болници, медицинско особље, не знам да ли је била инструментарка или нешто друго, она је била све време у болници и када је дошао Шљиванчанин и када су ушли у болницу она је тада изашла, јер је била све време тамо. Знам целу породицу Пајић, онда имам имена људи и жена са којима сам разговарао тамо који су били ту или су били склоњени или су се крили током тих ратних дејстава, углавном Срби, из те улице Нове, породице неке с којима сам разговарао дуго и писао, имам и овде имена, али то познанство је тако, можда сам се једанпут или двапут видео, мене су занимали ликови, шта се догађало, како је ко доживљавао то, све што се догађало у Вуковару, мислим у том делу Вуковара, где сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том разговору са генералом Васиљевићем, да ли сте износили каква Ваша запажања или утиске, закључке везано за то, ко је то организовао, ко је то урадио?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Шта ко је?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то организовао, ко је то урадио? То стрељање на Овчари?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Мој, нисам истраживао, распитивао се, како ко је то урадио или ко је наредио, или да ли је уопште неко наредио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то организовао, како је дошло до тога?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Мој закључак, који не мора да буде тачан, је на основу свега тамо што сам видео и свега, да се ту радило о једном потпуно, да ту никада нико није дао наредбу, поготово не војска која је тамо формално водила главну реч, а уствари, није. Војска је по мени тада била тамо у врло подређеном положају јер је, ако се сећате, мобилизација била неуспела, није било људства, тако да су ту главну реч водили територијалци, добровољци и паравојска. Једноставно, врло често се нису повиновали ономе што су официри говорили и тражили да се уради. Једноставно су одбијали. Тако да је то био, кажем Вам, чини ми се, да је

радио ко је шта хтео. Ово око стрељања, ја немам никаква сазнања да је то неко наредио, мислим да је то био скуп људи који су једноставно то починили што су починили, организовао се. Да ли је неко организовао и ко је организовао, да ли су били спремни да ураде то што су урадили. Нисам имао сазнања од војске, не верујем да је то неки официр наредио. Мислим да је ту дошло до доста рашчишћавања, не, него реваншизма међу људима који су живели тамо, а било је Срби и Хрвати, било је реваншизма, убијани људи, те две жене на пример, наводно и трећа је нестала, мени то мало ми је овако непојмљиво. Не бих могао изричито да тврдим да је то неко лично организовао. Не лично неко, него да има наређења неког са неке више инстанце. Знате ту је неки Ивица Андрић, звани Ђетић. То је један посебан тип.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте њега познавали?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Како не, како не: Само да се подсетим, знате ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: То су биле овако, он је био посебан, мислим да је имао доста крволочности у себи, закрвављене очи, и он је причао како је он убијао, ево каже овог сам лично убио, на телевизору, радио, пошто тај део тог где је Станко, ту је био неки агрегат који је давао струју, па је могао повремено и да се види телевизор, слика, знате или тако нешто и онда се неки фоторепортер појавио који прича да је четрдесет заклане деце видео у Боровом насељу, што је било онако глупо, страшно, из забавишта, сто дана траје бомбардовање из све снаге тог Боровог насеља, живе душе нема унутра, сви су се повукли, поготову деца у забавишту, па заклано четрдесет. То је било онако пропагандни, онако јефтин трик како су Хрвати побили четрдесеторо деце у забавишту, то значи две – три године, што нигде није било детета, знате. Тај Ивица Андрић он је учествовао у том стрељању на Овчари. А то закључујем, сам је причао, припит и ту била су два официра, да ли Бојковски или, имам записано, он је дошао онако и почео да пуца и да се размеће, а онда је извукао, завукао руку у џеп од панталона војничких, са стране џепови, и каже Нади: «оди сестро да ти нешто поклоним». Извуче неко ланче и окачи јој око врата. Овој двојици официра који су седели онако скрушено, па навуче на прст по прстен, неки прстен и једном и другом. Било је јасно да су то ствари које су покупљене са стратишта. Мени каже Ивица: «теби нијесам ништа поконио». Овако, извади у шаку бурме, прстење, минђуше, не знам ни ја шта је ту било, видим само да је накит, мучнину човек мора да има, мени, како ми је у том тренутку синило: види, показује ми руке и каже: види, погледај, немам ништа, ја бих добио алергију, а немам ту инјекцију, почнем да га лажем, да дижем фрку како би рекли, тако да нисам узео ништа и нисам хтео, да сам се извадио са те стране. Кажем Вам, то је био један спектакл, спектар типова који су по мени, доста њих психијатријски случајеви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте нам ово, кад сте чули те приче од Славише и од Драгице?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте нам рекли, када сте чули те приче, када сте чули ову причу овога Андрића, када се дешава то када он даје то злато тим официрима, Нади, Вама нуди?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: То се дешава увече после тог масакра на Овчари. Претходног дана то је било, сутра дан ми то прича, колико се ја, мислим да нисам прецизно забележио када се то догађа, да ли 20. или 21.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али у сваком случају, колеге хоћете паузу да направимо?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: : Па могли би мало паузу да направимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да направимо мало паузу, једно десет минута, би могли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Вама треба?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Двадесет минута паузе.

Настављено у 11,35 након паузе од 30 минута ради одмора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не видим ту колегу Томића? Браниоци су сви овде? Добро. Наставићемо са саслушањем сведока Дуловића. Господине Дуловићу, претпостављам да је и Вама пријала ова пауза?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се у међувремену чега још присетили што би било интересантно да нам кажете?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не знам, можда ће Вам бити занимљиво на ону моју малопређашњу када је реч о ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то је ово везано за Вашу оцену више неборбених активности, неких јединица и група итд.?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Јесте о негативним појавама у зони ратних дејстава.

Констатује се да сведок суду приложи копију телеграма команде прве, не могу ја то прочитати, заиста, од 23.10.1991. године.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Гардијске бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда је то, да, можда је то команда Прве гардијске бригаде, насловљено команди Прве војне области, као потврду свог закључивања о неборбеним активностима јединица у критично време на том подручју, о чему сведок говори. Ја не бих имао више питања за сведока. Колеге?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ – ПЕТРОВИЋ: Па ја бих Вас само питала пар питања. Када сте описивали ову атмосферу испред болнице, када сте дошли испред болнице, сем овог говора који је одржао, рекли сте, Шљиванчанин, да ли се још нешто ту дешавало и ко је све био испред болнице?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па испред болнице су поред Шљиванчанина, били и неки још официри. Претпостављам да су то били потчињени Веселину Шљиванчанину. Био је ту и, нисам ту видео испред саме болнице, нисам видео никог, бар нису били ту у тој групи официра где је био Шљиванчанин и где је био овај Француз и лекари без граница и преводилац, жена нека била. Било је новинара пуно, али не ту где су они разговарали, него на удаљености ко одавде до оног зида, на пример, тако да нисмо могли све да чујемо шта се причало, али смо чули: ово је зона борбених дејстава, овде је опасно и тако понешто је викао, прилично јако, био је револтиран Шљиванчаин, на инсистирање овог лекара да уђе. Неко од официра, нисам познавао те официре, нису то били ни ови које сам ја знао и који су били тамо у улици Новој, не сећам се да је неко од тих био у тој групи, 5-6 још официра ЈНА.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Сем војске и официра, јел било територијалаца или ових добровољаца о којим сте причали и спомињали претходно, јел било још некога, значи сем ...?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Није ту било испред, нисам запазио, ту баш у тој док се разговарало и водили се ти преговори да ли ће да уђе лекар Француз или не, нисам их видео да су били ту, негде у близини.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А да ли сте чули било какве коментаре или нечији разговор, сем овог говора који је одржао Шљиванчанин, да ли се нешто коментарисало, у смислу шта ће се даље радити, где ће се ићи из болнице, шта се дешава, да ли сте чули разговор између било кога од војних лица, у смислу неких наредби, шта би требало даље урадити и то?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, није говорио о томе шта, на чему ће се радити даље, него само да је то било тамо, не знам колико оружаних са оружјем и да нису то сви ни боленици и да је то зона ратних дејстава, да може да се погине и тако углавном, ништа конкретно о томе шта треба предузети даље.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А реците ми, ту у близини болнице, да ли је било неких возила, било путничких, било каквих испред, да ли сте видели да је било болничких кола, било шта, аутобуса, било каквих средстава превоза, кажем?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не сећам се. С те стране?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Уопште ту у близини болнице, испред, окол?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Било је. Они су изводили, изводили су те људе не на овај излаз где је главни улаз био болнице, где се водио овај разговор између Шљиванчанина, постоји и други у болници одакле су изводили, али ја то нисам видео.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Нисте видели ни да су их изводили, ни кога су изводили?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Нисте видели?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, да.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Хтела сам још да Вас питам, када сте причали да је то јутро тај Славиша Павловић, тај човек са брадом, рекли сте Вама испричао шта се десило претходне ноћи, да ли је неко био присутан том разговору, јел неко чуо или је он само Вама то причао, јел било више људи?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, то је била, то је за столом било још једно 5-6 људи ту.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А да ли је неко нешто коментарисао, додао, питао?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, не, занимљиво је да су сви ови који су највероватније, не могу да, који су вероватно били сигурно да су и они учествовали у томе, јер су они ћутали, нико ништа није коментарисао, није причао, сви су слушали, али се још није нико ту умешао у разговор да нешто дода, или да оспори.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Није га неко ућуткавао и рекао шта то причаш, о чему разговараш, какве су то ствари?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, не. Он је овако један крупан човек, не знам да ли је био обичан припадник те групе Ланчужанина или није, али имао сам утисак да има неког ауторитета над овим осталима.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А реците ми, после када сте причали са Дацом, рекли сте са Драгицом у кући, да ли је ту неко чуо разговор пошто сте рекли да је била Нада присутна?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, Бранко Прељић мој колега је ту био.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли је неко од њих нешто питао, да ли је Бранко или евентуално, рекли сте да је Нада била у кући, да ли је неко нешто причао, да ли је ту неко неки коментар дао, да ли се чудио или?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Видите, за разлику од разговора са Славишом Павловићем, који је причао врло мало аудиторијуму, овде се водио разговор за столом. Даца ту, ја ту, а Бранко Прељић мој овде, тако да је то био разговор уствари. Бранко се није ни мешао, много се нисам ни ја мешао у разговор, него би она то причала више као монолог, не дијалог.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Када су причали и Славиша и после Даца, да ли су спомињали нека имена, да ли су нешто опредељивали, да ли су рекли ко је то поименично, да ли су спомињали војска, територијалци, да ли су било шта у смислу ко је то урадио?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, не, нису помињали као саучеснике још евентуално неке који су то радили.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Уопште, ко је то уопште урадио, да ли се рекло ко је то урадио или војска, или територијалци?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Славиша ми је причао за себе, Даца ми је причала за себе, нису помињали имена.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Нису спомињали имена, никаква имена нису спомињали?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, нико ко је још, не. Јер би то сигурно записао.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Ви сте на једном месту рекли, када сте претходно дали исказ, спомињали сте неки алкохол, па сте причали нешто пијани «шешелјевци» нешто, за који то период, цео ток ратних дејстава или специјално за те?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Углавном током целих ратних дејстава.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да су нешто пуцали, чак онако целу ноћ, тако да су прилично...?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, да.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: За кога сте то, уствари, највише, на кога се то највише односило та употреба алкохола?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: На ове из те формације коју смо ми звали «шешелјевци».

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И од њих сем ова имена?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да то је било, рекао сам да је то и записао овде, да је у сумрак већ опасно изаћи у улицу ову о којој причам, улица Нова, то су, углавном, пијани, муниције је било ко блата, свуда, тако да се ту пуцало неконтролисано, бацале се бомбе у неку башту која је преорана, где су били Ланчужанин и овај, неки Сова је, ваљда, из те екипе њихове био рањен, шта знам, доста, доста онако једно бахато и опасно окружење.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Реците ми, значи, њих, како их Ви називате шешелјевци, сем овог једног-два имена које сте споменули,

јесте још виђали неке људе који су долазили ту у кућу где сте Ви боравили или овде у ову суседну?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Највероватније да јесу.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Али Ви их не знате по имену?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не знам ко су, знате, тешко је ту и врло неупутно питати за неко име, је ли како се ти зовеш, знате, него то све тако у неком, ако може да се похвата име у неком другачијем ...

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само још ово, на крају сте рекли, да Вам је Даца споменула да су лешеви затрпани булдожером?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Јесте.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јел Вам нешто још рекла у вези тога?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, не, оно што сам записао. Па можда је и рекла али ја сам ово записао само, вероватно да је нешто, да није нешто још рекла што бих сматрао за битно, ја бих записао.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да, ништа у вези тога одакле тај булдожер?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, не.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Како је дошло до тога?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Одакле уопште та рупа, ко је ископао рупу, како се одједном нашла та толика рупа?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, само да је булдожер, али ко је копао, нисам ја ни питао ко је копао, јер сам пустио да она прича само, нисам ја запиткивао.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: У реду, хвала.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само бих Вам желео, господине Дуловићу, предочити неке констатације, када сте саслушавани код истражног судије Војног суда, рекли сте други добровољци који су дошли са овим брадоњом, 3-4 човека, ништа нису говорили, па сам имао утисак, да они нису били присутни на Овчари, односно да не знају за догађај о којем је брадоња говорио? Данас нам кажете да сте Ви стекли утисак да су и они тамо били и учествовали, али да су ћутали, па ми се то разликује?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: То је мој утисак био. Ја само знам да нико се није мешао у монолог овог брадоње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да ли су били или нису били, немам никаквог сазнања децидираног, то су утисци који могу да буду и погрешни, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још нешто. Кажете, исти тај записник, «Негде предвече, дакле тог 21.11., ја сам се вратио у кућу Станка Вујановића по подне на ручак. Иначе ту су се окупљали новинари, сниматељи и сл. Тада сам видео да скоро сви знају шта се догодило на Овчари, о томе се јавно причало». То је овај догађај када говорите о Драгици која Вам сад прича?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, да, да. Највероватније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је, кажем, тада сте код истражног судије Војног суда рекли да сте видели да скоро сви знају шта се догодило на Овчари? О томе се јавно причало тада у том друштву у коме Вама Драгица прича?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Апсолутно, сви су то знали, то је с тим прича одмах пукла, чим се то окончало и када су се вратили учесници у том, није спорно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На основу чега Ви закључујете да су и ови остали који су ту присутни, знали за то, ако Вама о томе прича само Драгица? Вама и овоме, а кажете у просторији их је више, па на основу чега?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па на основу тога, што сам у међувремену причао и са новинарима, са колегама и са сниматељима и са, то је била тема дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, и они су знали за то?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: И они су знали, сви су знали, знате, није то била изнимка да сам ја присуствовао само кад је Славиша причао Даца, него се то причало и од кога су они добијали, нисам истраживао, свеопште је било познато, сви су то знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Колега замениче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Само једно питање: спомиње Станкову супругу Наду, шта је она радила за време тих борбених дејстава, за време његовог боравка тамо и да ли је носила, шта је имала обучено, да ли је носила униформу и како је изгледала?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели сте шта Вас пита заменик?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Нисам чуо добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте нам да знате Наду?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наду, знате?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита вас заменик, за то време док сте тамо били, а били сте више у Вуковару него овамо?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита Вас заменик шта је она радила тамо, шта је она тамо радила, како сте Ви то запазили, како је била обучена, да ли је и она била припадних тих јединица о којима говорите, или не?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Говорите о ...?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О Нади?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: О Нади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате како се она презива?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Даца је била увек у униформи и Нада је носила униформу, колико се сећам. да ли је она учествовала у неким акцијама, не знам. Ја је нисам видео никада, у некој акцији, а ишао сам стално кадагод се негде ишло да се нека акција, у смислу да видим својим очима, сведок тог догађаја. Тако да не бих могао децидирано да тврдим апсолутно где је и шта радила, сем овога да је била у кући. Врло често и није била у кући, када није било никога, када је била нека акција или тако нешто, а ми нисмо отишли на пример, или смо остали ту, нису они увек водили новинаре у те акције, тако да не могу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они знали ко сте Ви?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти људи, Станко, Нада? Ко сте Ви лично?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Како не. Прво, нисам понео, али имам, могу да нађем дозволе за, редакција пошаље Генералштабу молбу да добијемо пропусницу, то су сви имали и фоторепорети и новинари, нису могли да дођу у зону борбених дејстава без потврде и дозволе Генералштаба војске. Али, било је да су дозволе даване и

новинарима и на другој страни код богојевачког моста, где је била, ја имам и имена и официра који је био задужен, ударао печат и продужавали дозволе за боравак итд. То није могло без неке дозволе, званичне, где се каже новинар тај и тај, фоторепортер тај и тај, возач тај и тај, са свим тим документима. Није могло тако да се тек дође и пришљамчи неко тамо, то је илузорно било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Само још једно питање: да ли је Нада носила неко оружје? Да ли је била наоружана?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да ли је Нада носила неко оружје?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Тако је.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Кажем Вам, ја нисам био никада где је она била, ако је била уопште на неком терену, али је ја нисам видео са оружјем у кући, нормално, нико није носио оружје, сем манијака, типа Ћетић и телохранитеља Шешелјевих или тако нешто. Нормално, оружје нисам видео да неко носи ту у самој кући, сем ових телохранитеља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Пуномоћници?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Приликом завршетка, када су завршене ратне операције у Вуковару, да ли сте били можда у касарни и «Велепромету»?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па није то касарна, «Велепромет».

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не него у касарни или у «Велепромету»?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: У «Велепромету» сам био.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И тада 19. или 20.?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Е па не знам, право да Вам кажем, када сам био. Само знам то је бетонирано једно двориште у «Велепромету». Ту су довођени људи који су боравили током ратних дејстава у подрумима, или тако нешто, па их онда војска је извучила одатле, односно излазили су и ту у «Велепромету». Кажем, био сам пар пута, било је неких људи, али шта се догађало с њима, не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли сте видели Аркана?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, Аракана тада у то доба у тој зони борбених дејстава, нисам видео, али сам га видео с пролећа 91. у Ердуту.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То ме не интересује.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Добро, добро.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је ЈНА обезбеђивала болницу? Војници ЈНА или неки други?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, тамо сам упознао војног полицајца једног кога сам мало касније видео на аеродрому када сам ишао у Босну. Било је војних полицајаца, то сам видео и разговарао чак, имам и белешку, на неки начин сам се спријатељио са једним високим који је нешто после учинио када смо ишли у Босну, у Бања Луку, с аеродрома и тако, да не причам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте приметили колону аутобуса да се креће према том правцу где је Овчара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да није видео никакву колону возила.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, нисам видео, то нисам видео, јер то је било по причи је тако било.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоци?

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: (бранилац оптуженог Вујовића) Да ли сведок може да каже, када је стигао у Вуковар?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш у Вуковар?

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Да?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Кажете Вуковар, мислите ли и на Борово село, Борово насеље?

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Град Вуковар?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Град Вуковар, смештај у ту улицу?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: А улицу Нову?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту где сте се сместили код те Милке Пајић, или како рекосте, дакле то?

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Управо то?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Ја немам тачан датум, али то је била јесен 91. новембар можда, а можда и октобар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре тога? Пре тога сте повремено долазили из Оцака?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: То је када сам био с ове стране друге, од Боровог то су две стране, једна је од Негославаца прилаз, а ово је било још пролећа у Боровом селу, а у самом овом, па то је било у новембру, у новембру.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Да ли је то било пре или после формирања оперативне групе Југ на том простору?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сведок уопште зна?

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Да ли сведок зна за постојање оперативне групе?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Немам појма о оперативној групи.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Да ли зна о постојању војне јединице Прва гардијска бригада на том простору и 80. моторизована крагујевачка бригада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Вам називи тих јединица познати?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, рекао бих то сам слушао, то сам слушао, знам да је то Гардијска бригада, Шљиванчанин који се ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви дошли, да ли је Гардијска бригада већ била тамо?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па јесте, ја мислим, немам поуздано, то нисам записао када је Гардијска бригада, знам да је био Шљиванчанин, а чим је Шљиванчанин ту, онда је ту и Гардијска бригада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Шљиванчанин био већ тамо када сте Ви дошли?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па, ја сам Шљиванчанина први пут видео у животу, он је ретко долазио код Станка, врло ретко код Станка Вујановића, дошао је, сећам се, једанпут са оном Дадом Вујасиновић, ако се сећате та која се убила, новинарка, али за постојање Шљиванчанина сам слушао од ових осталих, значи да је био тамо, ја га нисам лично видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, закључили бисте да је већ био тамо?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Радић био тамо када сте Ви дошли?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Да ли се сведок смешта у ту кућу Милке Пајић са истом акредитацијом са којом је већ у пролеће 91. године отишао у Борово насеље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или сте добили какву другу акредитацију?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Знате, било је доста ту акредитација, могло је чак да се добије акредитација и у самом Богојеву са војвођанске стране, ту је био један «Прес центар», имам и име тог официра који су то издавали, на основу оне

претходне која се добијала од војске, они су само оверавали, па каже важи и даље дотле итд. То имам, могу да нађем.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Колико ја схватам, ту акредитацију увек или продужава или нову издаје војска, односно Генералштаб?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тако?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, да. Да ли Шушњар, мајор Шушњар чини ми се, он је био задужен у Генералштабу за новинаре.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Да ли је сведоку познато, ко руководи и командује борбеним дејствима за ослобађање Вуковара током тог периода?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Укупно или, разумете?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Разумем, али не знам, нисам ни дан данас не знам ко је руководио укупном борбом за ослобађање Вуковара.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Не, не интересују мене личности појединачно, него да ли су то територијалци, да ли су то добровољци, да ли су то паравојне формације или су ЈНА, или је то све под једном командом?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Наводно је било све под једном командом, командом војске. Мој утисак је био, као што сам рекао, да се ту, био сам присутан кад официри на пример кажу, сутра идемо ту и ту да ослобађамо ту и ту улицу, ови кажу нећемо да идемо, бок нам је необезбеђен с леве стране и не оду или се заузме један део територије, после пар сати они који су остали да га чувају, врате се поново. Тако то је било једно несинхронизовано, не би могао никако децидирано да тврдим да је тиме управљао и био је енергичан и успешно управљао неком ко је војска или не знам, мислим да је радио ко је шта хтео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Ваш утисак?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: То је мој утисак, радио је и акције предузимао по сопственом нахођењу, скупе се њих неколико и крену и оду негде и врате се, наравно са пленом.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: У односу на дневник сведока, у коме говори о датумима 19., 20. и 20. на 21., да ли сведок може да каже, када је сачинио, ког датума је сачинио ту белешку која се односи на догађаје везано за Овчару?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О којима је говорио, да?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Све ове моје белешке су доста конфузне, јер су писане у условима као што сам Вам причао, неки пут сам прескочио, негде сам био прецизан, чак и са сатом, а неки пут можда нисам знао ни датум, тако да могло је да се догоди да се направи нека грешка, односно да се негде у том врло често под светлом свеће или код Пајића није било светла, за разлику од ове, колико се ја сећам, код куће Вујановића. Углавном сам писао те белешке под тим околностима и сачињене су у време када се то догађало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да погледате те белешке које сте нам мало пре и читали? То је прича тог Славише, белешка о причи тог Славише Павловића, па, дакле, бранилац Вас пита, да ли на основу тога, можете сад да кажете, када сте сачинили у односу на њено сазнање? У односу на сазнање о тим чињеницама, у односу на причу тог Славише, рецимо, када сте сачинили белешку о томе, када сте то прибележили?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Ово са Славишом је прибележено, ја кажем овде у ноћима између 19. и 20. и 20. и 21. То 21., 20. на 21. говорило се о два пута обављеној ликвидацији, једна на Овчари, ова друга да ли је на Овчари или је на

неком другом месту, али колико се ја сећам, ово што са Славишом је написано 20. пре подне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 20.?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: 20. између 19. и 20. је било то на Овчари по мени, а 20. пре подне Славиша прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тог 20. пре подне сте сачинили ту белешку?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Јесте, ту на лицу места, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Након тога иде прича, након те приче тог Славише, и да је прича ове Драгице?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Драгичина прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да. И сад да ли је прво Драгичина или ова, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам схватио, па ево поново се враћам на овај записник о Вашем саслушању пред Војним судом, Ви кажете: «дана 21. новембра био сам у близини куће где сам становао у ул.Нова бр.88, кућа Николе Пајића, домаћица се зове Милка Пајић. У ову кућу је дошао један човек заједно са неколико добровољаца који су припадали тзв. шешељевцима», онда га описујете, као и данас овде, маркантан, висок, са брадом, пушио је дугачку муштиклу итд., прича да је из Смедерева, он је тада причао да су их ноћас од 7, односно 17 часова до 01 час после поноћи убијали на Овчари?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: То између, опростите ово у почетку између 19. и 20. или 20. и 21.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, Ви само говорите да је дана 21. новембра била та прича у кући Пајића код Славише, он је тада причао да су их ноћас од 07, односно од 17. до 01 после поноћи убијали на Овчари?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад Ви кажете 19. на 20. би било то ноћас и да је та прича тог Славише 20. и Ви то 20. и прибележите? Ја мислим да сам га добро схватио.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, не знам можда је дошло до неке конфузије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па потом говорите да је поподне када сте отишли на ручак код Вујановића, онда је причала Драгица то што је причала.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Судија, али код Војног суда ми немамо датум 19. као што је данас у овом дневнику и управо због тога ја и питам и сведок, колико ја схватам, каже да је Славиши Продановићу, данас на главном претресу, да је Славиша Павловић то њему причао 20.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 20. тако је, а односи се на догађај 19. на 20.?

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Али да код сведока не стварамо конфузију. Он код Војног суда говори о догађајима везаним само за 20. а у својој белешници има ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има догађаје везано за 19. на 20.?

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: И то је оно што мене интересује?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па морао бих да, па не знам, ни мени није баш јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Дуловићу, те ли те Ваше белешке носе датум њиховог сачињења?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не свака, не свака, знате, неки пут сам пропустио да због разних околности, да ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислио сам оно типа Вуковар, у толико и толико сати?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па ја овде нисам био, вероватно, у ситуацији то су, малтене, шкработине, то је писање можда и напамет, не напамет него само са назнакама и са ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Дуловићу, да ли имате неку претходну белешку, белешку која претходи тој, која носи датум њеног сачињења и неку накнадну, после ове која, такође, можда носи датум?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не верујем да то имам, не верујем носио сам само ово, а шта сам, морао бих добро да ишчитам. У Војном суду сам рекао да се догађало између 20. и 21?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте у Војном суду рекли да Вам 21. ујутру на кафи код Пајића, Славиша, да Вам 21. ујутру на кафи код Пајића прича Славиша да су их ноћас убијали на Овчари? А да Вам тог истог дана 21. поподне то потврђује и Драгица? Не говорите тамо код Војног суда уопште не говорите о две вечери, говорите само о једној вечери?

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Да овде каже 20, пред Војним судом дана 21. новембра пре подне, био сам у близини куће где сам становао ул. Нова та и та, итд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то је оно што сам Вам сада прочитао?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Верујте ми, не бих могао сад да будем, да ли је то било 19. на 20. и по овим белешкама доста је прошло, морао бих, имам ја можда још неких белешки накнадно што Ви кажете, али ако сам рекао пред Војним судом то је било ипак свежије, 2000. године, ако сам рекао да се то догађа ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Белешка о томе, да ли можете то рећи, када је настала, та белешка коју сте нам читали, када је настала, када сте је уписали? Не одмах, вероватно не одмах после тих прича, Славише односно Драгице?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па да, али то морао сам не одмах, али можда после сат, два, три јер ми је свеће у глави, можда сам ту пермутовао и направио ту неки 19. или 20., не бих могао то да будем прецизан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите браниоче?

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Да ли се сведок пре објављивања фељтона «Крвава прича» састао са тада рече генералом Васиљевићем?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Право да Вам кажем ја се више и не сећам тог текста, било је давно, да ли сам се састајао са Васиљевићем и да ли смо разговарали на ту тему ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранилац говори о фељтону «Крвава прича», а ја сам схватио да је то само један текст?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не фељтон, какав фељтон који излази у наставку, него је један текст.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Текст из 95. године?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да из 95.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то Вас пита бранилац, да ли сте се евентуално, састали са Васиљевићем пре него што сте то објавили, или после?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Е па то не знам, стварно.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Да ли је са генералном Васиљевићем разговарао о евентуалној могућности објављивања односно наговора да се објави такав неки фељтон о томе шта се дешавало у Вуковару, односно Овчари 91. године? Да ли је имао неких разговора на тему са генералом Васиљевићем?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Мислите да ли сам ја под нечијим утиском написао то или наговору? Не, не то је било моје лично, а то да ли сам разговарао на тему, па

причао сам ја са многима на ту тему. Да ли сам са Васиљевићем причао, јесам причао али не знам ни да ли је то било после или пре објављивања тог текста. Али неког утицаја, сматрам да Васиљевић није имао никакав утицај на то, ја њега нисам видео у Вуковару ниједанпут, нисам га познавао, упознао сам га тек касније, заправо, много касније после тога.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Моје питање није било усмерено на то, да ли је имао неког утицаја на сведока или не? Данас нам је господин Дуловић уз своју изјаву предао и овај документ који сте Ви насловили као документ Прве гардијске бригаде, па ме интересује, да ли је то неки званичан, односно званичан документ који је он примио, како рече од потпуковника Милана Еремије, је ли тако?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, погрешно сте чули, нисам ја примио од потпуковника, то је потписао Милан Еремија, то је поверљив документ, како сам га ја добио, то је друга прича, али то аутентично и постоји.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Ја немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председниче већа, ја бих молио управо око ова два документа да видимо, да нам сведок објасни, како је добио строго поверљив документ? На који начин он то добија?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам схватио да сведок не жели да о томе говори.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам схватио да не желите да нам кажете, како сте дошли до овога? Је ли тако?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па могу да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то је оно што Вас питам.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па, мој колега је био резервиста и радио је код у штабу код потпуковника Милана Еремије. Тај колега је напустио земљу касније после пар година и на Новом Зеланду је, он је направио једну копију тог писма и дао ми га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Како се зове тај колега?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па не знам да ли да Вам кажем како се зове, нећу да правим човеку неке компликације или ако је ...

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Како је дошло уопште до тога, председниче већа, да сведок објасни ...?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Он је био са мном у редакцији заједно, ја сам био на фронту, он је био у редакцији, а после је отишао код Еремије и кад смо се идући пут, када сам се ја навраћао у редакцију, дао ми је после тога, касније доста.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У којем контексту он баш њему даје строго поверљив војни документ?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: У том контексту зато што сам ја био једини тамо на фронту из редакције, па ми даје то да знам шта се ради.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је било још каквих докумената, осим тог документа?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, ни један никада, само тај.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председниче већа, ја бих молио да питате сведока, да ли он дозвољава, ја сматрам да је један део овог сведочења, односно велики део сведочења, заснован на овом дневнику, роковнику, да ли би он дозволио да се тај његов дневник фотокопира и да тај дневник буде приложен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та белешка?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зашто?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Зато што је то моје лично, лични мој дневник.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, председниче већа, онда ја генерално стављам комплетну примедбу на исказ сведока, јер је он добар део читао нечега из каже својих записа итд., а ми не можемо да контролишемо тачност тих записа и не знамо да ли то тачно ту пише, значи, стављамо примедбу на тај део његовог исказа. Даље, председниче већа, питао бих сведока у погледу тих пропусница, од кога је он ту прву пропусницу добио да иде у Вуковар и како је дошло до тога да баш он?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вуковар, баш у Вуковар?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: На ратиште? Када?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У мају месецу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У мају? Од кога он то добија пропусницу, како уопште он постаје тај ратни извештач, ко му даје дозволе и да ли у то време поседује легитимацију?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву легитимацију?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Новинарску?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како да ли поседује новинарску, добро?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли има новинарску легитимацију у том моменту и чију?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сам Вас добро схватио, Ви рекосте да сте добијали те акредитације од војске, поменусте име неког тамо официра?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Шушњар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шушњар?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Официр, мајор Шушњар. Легитимацију имам и за то време новинарску нормално, редакција шаље допис Шушњару, задуженом за штампу у Генералштабу, са молбом да се изда дозвола таква и таква. У такву дозволу наведемо, име и презиме...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Презимена новинара из куће?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Дабоме, фоторепортера, возача, све, добије се та дозвола и с њом се иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, бранилац Вас пита, од кога сте добили ту прву акредитацију?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Од Генералштаба, једино тако може да се добије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тако и остали?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: И тако сам и отишао тамо, а тамо касније се то продужавало, тамо на лицу места, на терену, односно у «Прес центру» војном који је био ту одмах код Богојева, с ове стране.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли може да опише тог свог младог колегу, што каже из «Политике експрес»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да га опише?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, да, изглед. Како изгледа тај његов млади колега?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Нормално, не верујем, Бранко Прељић доста млађи од мене, радио у «Експресу», отишао је у инвалидску пензију, ја имам записано где он борави, станује.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Како изгледа, висок, низак?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Средње. Па Ваше висине, отприлике, тако.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Моје висине? Добро. Следеће питање је каже да су спавали у тој кући код тог Бајића или Пајића?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Пајића, да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је све спавао ту у тој кући, у тој соби где је спавао и господин?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: То је део куће којој фали један ћошак. Домаћин, његова жена, његова кћерка и још неке комшије су спавале у подруму, а повремено смо спавали тамо Тома Петерник, фоторепортер «Илустроване политике».

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У истој соби или?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Ма нема ту собе, то је у истој соби импровизиван лежај, отворено небо с једне стране, прозора нема, тако да је то било тек колико да се човек склони, спавало се у бунди комплетно, у ципелама и са свим осталим стварима.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сведок је објашњавао да су одлазили у хотел у Оацима повремено, колико сам ја схватио. Где су, да ли су тада тамо спавали негде и где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али то је било пре?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, то се односи на пролеће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На пролеће?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, то нема везе.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Је ли тад био тај млади колега са њим?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Није?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, ја сам њега довео у овај други део када је реч било о том делу сајмишта, односно дела Вуковара где се ...

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је тај млади колега доведен, да ли је послан или је по његовој препоруци ишао на ратиште?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, да ли је?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: По његовој препоруци ишао са њим или је послан директно из редакције?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је и он имао акредитацију?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не могу ја да водим никог, ја да одлучујем, него одлучује редакција или његова жеља да иде, ако је дозволила он је ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле питање је, да ли је и он имао акредитацију?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па нормално да је морао да је има.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Са господином Александром Васиљевићем, када се први пут упознао, лично?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Ја сам се упознао много касније 90. и неке године, пре тога га нисам познавао, мада он каже да, ја сам био на Папуку својевремено послат као вођа екипе новнарске од петоро људи, то је Звечево одмаралиште када је био онај велики езодус Срба из западне Славоније, и после тога, он каже да ме је запамтио заједно с новинарима из неке када је било негде у Хрватској, више сам и заборавио где. Али ја сам га упознао, не бих знао да кажем датум када је то било, али знам да је то неколико година после 91. и Вуковара, у редакцији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Којим поводом директно долази господин Васиљевић, о чему разговарају итд.?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не разговарам ја само са, није он дошао да разговара са мном, он је долазио у редакцију и људи који су радили у редакцији, раде и даље су знали Александра Васиљевића још од раније. На коју тему разговарали смо, вероватно и о ратовима, и о свему томе, и о, али ништа конкретно ја из тог доба са Александром Васиљевићем нисам имао, причали смо, али шта и када је то било не знам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је разговарао о Овчари?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Са Васиљевићем?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па разговарали смо, да. Али кажем, ја њега тамо нисам видео никада.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, не питам ја Вас да ли сте га видели, шта сте ви разговарали, шта сте ви, да ли сте му нешто пренели од овога

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче, браниоче, питање и добијате одговор, ево сведок је одговорио.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па можда сам му ја причао шта је било, не сећам се, причали смо о свему и свачему.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли му је показивао ове своје записе, говорио да има такве записе?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, не, то је стајало код мене у кући и то се није никога тицало, да ја причам шта сам записао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А да ли је икада питао Александра Васиљевића, човека који је био тада први обавештајац, колико ја знам, шта је њему познато о Овчари, значи, осим ових добровољаца што је питао, што се интересује итд., да ли он пита Александра Васиљевића, да ли је икада Александар Васиљевић био у Вуковару, да ли га је питао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање, питање? Дакле, да ли сте ...?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Верујте, можда сам га и питао, али ја нечег значајног и битног од Васиљевића, када се тиче Вуковара, могао је он од мене да слуша, евентуално, ако сам причао уопште, али ми је био потпуно незанимљив.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је, када је био код болнице, видео Весну Босанац, претпостављам да зна ко је Весна Босанац?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, нисам познавао ни од раније, можда сам је видео, а нисам знао да је Весна Босанац. Она није била у тој скупини када је Шљиванчанин говорио. Односно није била жена, био је преводилац једна, а није била жена никаква ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када говорите о том о чему присуствујете пред болницом, том говору Шљиванчанина, да ли је то, можда, оно што је у више наврата су телевизије преносиле, то неко обраћање Шљиванчаниново ...

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Овом лекару?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тим лекарима Међународног црвеног крста итд., да ли је то оно што смо гледали врло релативно често, претпостављам да сте и Ви гледали те видео-снимке?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тај догађај?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: То је тај део.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тај догађај?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, ја сам седео недалеко на једном, на оном зидићу ту на једно двадесетак-петнаестак метара, поред мене је био неки Француз, новинар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно у смислу, ја овде командујем, ово је моја земља итд.?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Јесте, јесте, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тај догађај?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: То је тај, да. Добро, то сад нема везе, ови, ко је ту још био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нисте видели Весну Босанац?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председниче већа, нисам схватио, да ли је он разговарао о Овчари са господином Васиљевићем, и шта је њему господин Васиљевић пре, пошто смо и до сад слушали више, шта му је ко рекао, да ли му је тада нешто господин Васиљевић рекао, о неким својим сазнањима о Овчари?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не сећам се. Апсолутно, мислим да није.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је и тада водио свој дневник и даље?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, ово је све тамо само на лицу места, нисам касније водио дневник, када сам се вратио.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је било када у Оцацима док је ишао са својим младим колегом, имао какву неугодност?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, није млади колега био у Оцацима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није млади колега био у Оцацима?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па није, он је био касније у јесен, новембар.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је имао са неким другим лицем било какву интервенцију полиције Очачке, редовне полиције, легитимисање или било шта тако у хотелу?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Председниче, ја се противим овом питању јер нема везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разумем, не разумем сврху овог питања. Не, не браниоче, морате нам помоћи.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па имамо нека сазнања да, не бих хтео сада да износим док не будем проверио све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате одговорити на питање.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се? Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Даље, када је последњи пут разговарао са генералном Васиљевићем?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Када сам последњи пут разговарао са генералном Васиљевићем? Пре једно четири недеље, три.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: О чему?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: О риболову.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: О риболову?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, у чамцу на пецању.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У чамцу на пецању?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не само ја, него било нас је више.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Дакле, у каквим су односима он и господин Васиљевић? Пријатељским, другарским итд.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како бисте проценили ваш однос?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па знате, врло ретко се виђамо, врло ретко, веома ретко. знам да има чамац, да смо били, не само он него наши заједнички пријатељи на Дунаву, да смо пецали, ни речи о било чему, нема шта да причамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли му је икада Александар Васиљевић помињао некакву пљачку новца из вуковарског СДК? Мислим, говорили смо о пљачкама ових ципела итд., па да видимо шта је са том пљачком из СДК, да ли има неки извештај о томе?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: О пљачки новца из СДК у Вуковару, у редовном, у нормалном, у мирнодопском стању или ...?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Аха, у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време, о коме сте нам данас говорили?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Ја сам то негде читао, али ја не верујем да ми је Александар Васиљевић, не сећам се стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли имате сазнања да је господин Васиљевић био процесуиран, не улазим сада да ли је основано или не, у вези некакве пљачке СДК, нестанка новца, да је био у притвору због тога?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Знам да је био у притвору, али да је реч, први пут чујем да је реч ту била о пљачки, да је био оптужени или осумњичен за пљачку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, браниоче.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Мислим, то ми онако звучи, то ми не личи на човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче, ова питања су ипак за неког другог.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли овај сведок има сазнање о неком другом сведоку тог типа.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, добро. Председниче већа, да ли сведок може да се изјасни о томе, како је он био обучен за време тих обилазака ратишта, поготово ових дана када се дешавала та Овчара, како он каже, како се он облачио?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Искључиво, то је била јесен, искључиво носио сам стално бунду, наранџасту бунду, перјану јакну довде, наранџасте боје као ови поливачи улица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: И нисам хтео, предлагали су ми да ми дају да обучем нешто, мени је било топло и друго никада нисам хтео ништа да носим у рукама, имао сам блок, рачунао сам, што бих ја облачио униформу или било шта друго или носио нешто да будем мета неког снајперисте, јер се тамо гађало, тако да нисам скидао ту бунду са себе, био сам нон-стоп тако обучен и искључиво, управо због тога.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Дакле, због тога није хтео да обуче униформу, да не би био, добро, схватио сам.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Топлије ми је овако било, знате.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Да ли је у тим својим извештајима редакцији, чланцима, текстовима, када је извештавао из Вуковара, каже оде у Оџаке и телефонира и тако, да ли је он икада написао осим што је наводно записао у свом дневнику, наводно, да ли је он икада написао текст 91., 92., својој редакцији, дакле јавности овде у Београду, и рекао: дешавају се пљачке, то су пијанци, то је разуздана

гомила, па ове изразе које он данас употребљава. Да ли је икада у свом једном новинском извештају пре осим 95., дакле, да ли он тада о томе говори?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте писали, евентуално, нешто?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, знам, на чему инсистира бранилац. Па знате, ако напишем да је у току борбених дејстава из једног дворишта изашао на мотору тај и тај, онда је пала граната па га убила, тај мотор је очигледно био украден и опљачкан, јер не иде се с мотором ту, то сам гледао својим очима, такви текстови, мени много текстова није пуштено, иако су они били апсолутно веродостојни, јер је била таква политика и «Политикине» куће, да се о томе славило на сва уста, ослобађање Вуковара итд., итд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, Ви сте слали извештаје редовно?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Како не. Ја сам слао извештаје, нешто је излазило, нешто није, нешто што је бенигно и што није изазивало на пример у новинама изађе текст мој и пише усташе, међунаслов стави уредник, онда сам га ја звао и да не кажем шта сам му све напричао, јер сам казао да ја то не видим, да ја знам шта су усташе, да овде нема усташа, има војника и добровољаца и паравојски, хрватских али нема усташа итд. И онда су то они схватили и нису више стављали у редакцији међунасловне такве, јер уредник да ставља међунасловне итд. произвољно, тако да то ником није ни падало на памет, јер знао би аутоматски да тај текст не може да изађе.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли то значи, нисте могли објективно да извештавате или ...?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па немојмо сад објективно. Сведок је рекао да је слао извештаје који су објављивани, необјављивани.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нека каже име уредника који је у то време био?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па то се мења.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, али тада, та три месеца?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па уредник, дежурни уредник, има их милион који се мењају, тако да ја сад, не знам који је уредник, само знам да ја нисам ставио то, а да је то изашло тако, јер ја шаљем извештаје, а они то после дотерују, стављају наслов, поднасловне, а ја шаљем текст само.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Даље, председниче већа, следеће питање, наравно ја мислим да господин Дуловић зна да на нека питања може да не одговори, да ли је он икада на основу тих наводних својих записа по којем му Драгица говори да је ликвидрала то, то, па тај високи крупни брадоња са црном муштичком, како га описује господин Дуловић, да ли је он икада се обратио сада када се вратио из Вуковара војсци, војној обавештавној служби, државној безбедности, полицији, било коме је рекао слушајте, имам податке те и те?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Никада нисам се обратио ни војсци, ни полицији, никоме да преносим шта је било.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Дакле, следеће питање: када он први пута ексанте неком са стране износи та своја сазнања о Овчари?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Највероватније први пут, кад је први пут, причао сам, када сам се вратио, када први пут, али сам доста тога рекао што није написано било колегама, у времену касније када сам прешао, касније у време исто тако, нисам да ли први пут, други пут, али тешко је то ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тешко је то лоцирати?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па да, не знам ја, не могу да дијагностицирам када сам први пут причао о томе шта сам доживео и шта се догађало тамо. Заправо, први пут када сам написао то «Крвава прича», било је јавно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је давао када интервју каквим загребачким новинама, хрватским новинарима поводом свог извештавања из Вуковара о тим догађајима, интервју неки?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Интервју да ли сам давао?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Хрватским новинама?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па, мислим да ли сам ишао у Хрватску па давао ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На било који начин? Интервју се може дати и телефоном, новинар овамо дође и тако?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па јесам, јесам, када су ме звали неки новинари, али када је то било, који први пут и шта сам причао, верујте ни ја те новине нисам добијао, нити, шта, причао сам оно што је било, вероватно, не сећам се, ако имате тај текст или тако нешто, али јесам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А да ли се сећа у којим новинама?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да ли се сећам?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У којим новинама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које су новине у питању?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Чини ми се «Арксим» или тако нешто, заборавио сам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли се сећа са којим новинарем је разговарао?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, имена ја не могу да памтим, стварно не сећам се више, не значе ми ништа та имена, тако да не бих могао да се сетим.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је сведок служио војску, а ако јесте, где и када?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Војску да ли сам служио? Јесам у Зрењанину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, само када, које године?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: 59., да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: 59.? Који род?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Пролетерски пук, пешадија.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Пешадија?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председниче већа, ја бих молио, а мислим да је то у складу са ЗКП-ом, да одмах стављам један предлог ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још питања за сведока?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Немам питања, али стављам следећи предлог, пошто је несумњиво један од битних доказа, и означен као такав, а овом суду недоступан да донесете решење да се од сведока одузме као доказ његов дневник, те да се исти оверено фотокопира. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Колега браниоци, даље питања?

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: (бранилац Ланчужанин Милана) Ја бих имао пар питања за сведока. Прво питање: да ли је сведоку познато да је након пада Миловог брда, велики број добровољаца из јединице којом је командовао Ланчужанин Милан отпуштен управо из разлога које је малочас сведок навео, алкохол, недисциплина, бахатост, кажите ми само, које је то време?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пад Миловог брда?

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Па не знам када је пало Милово брдо? 13., 14. новембар, то је неки период?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па неки 09., 10., 12. новембар, по неким ...?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па немам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате сазнање те врсте?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Немам сазнање.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Не знате? Да ли сведок може детаљније да објасни, какве је то проблеме Ланчужанин имао са грлом?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, при говору да је као, да ли га је болело грло или нешто тако.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Шта, грутао је када је причао?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Заправо, то сам, ја нисам никада видео Ланчужанина, нити разговарао са њим, причали су како кркла када говори, да нешто није у реду са његовим грлом, или тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви, дакле, никада са њим нисте причали?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Никада, никада, нисам ни упознао човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га ни упознали, ни видели?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, не, не. Зато што тамо нико није ишао у ту јединицу, у ту кућу где су ови били тако да није било потребе.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли је сведок сигуран ово малочас што је изјавио, да је Славиша Павловић био припадник јединице којом је командовао Ланчужанин Милан?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Тако се представљао, Славиша Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако Вам се представио?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, да, тако је рекао да је био у овој јединици.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли се представио као Шешелев војник или се представио да је баш био из јединице Ланчужанин Милана?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Ми смо га звали «шешелевац» и он је то био, «шешелевац» и сада да ли је био тамо или тамо, тешко ми је, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Дуловићу? Нисам сад сигуран да се ту разумемо добро. Ја сад читам опет онај записник од Војног суда. Иначе, он се мени није представио као «шешелевац», а ја сам то закључио јер је боравио у кући где је био Камени.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Јесам тако рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су након кафе отишли, а ја сам остао у тој кући, дакле, данас кажете да Вам се он тако представио?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: То је ово код Трифуновића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Трифуновића? Пета страна на почетку горе.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, да ли се он представио као «шешелевац», али сви смо знали да је «шешелевац» и он је то примао да је «шешелевац». Да је боравио у кући где је боравио Камени, то је чињеница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, сад је питање, дакле ...?

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли се представио или није као «шешелевац»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На основу чега Ви закључујете да је он «шешелевац», да ли Вам се представио како данас рекосте, или Вам се није представио, али је боравио тамо, како рекосте код истражног судије Војног суда?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да Вам кажем, он није био, он је дошао, нисам ја често разговарао са њим, можда је то био једини пут, он није био у тој екипи која је била код Станка Вујановића, он је ту са стране из суседне куће, где је боравио Ланчужанин. Није могао да буде нигде другде, ту или ту, овде није, значи тамо је и сви смо га тако поимали као човека који је, односно да је «шешелјевац», тако смо га и звали, «шешелјевац», да, тако су га звали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите на новинаре?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када кажете ми, мислите на новинаре?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, мислим на новинаре и на фоторепортере, постоје слике и свих њих и тако, наравно неко није хтео да се слика и тако даље.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли је Славиша Павловић имао некакву дужност, обављао, да ли се сећате?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, не, мислим не верујем да је ту око од новинара, фоторепортера и осталих неко могао да сазна да ли је имао неку дужност и да ли је био неки обичан припадник те групе или је био неки заповедник да не кажем.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Сведок углавном говори о једној кући где су били смештени припадници јединице којом је командовао Ланчужанин Милан. Да ли је било још кућа, да ли је познато сведоку нека кућа где су били још неки војници?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, није ми познато, можда је и било, али претпостављам, јер нису могли сви они да спавају ту код Станка Вујановића. Ја нисам ишао даље да загледам, нити је неко, не верујем да су и од новинара ишли да гледају где ко спава из тих група и да ли је негде, али онда када се окупе, онда их је било, али дођу однекле, односно не могу да буду стационарани, касарна била па да могу сви да стану ту и тако, није ми познато.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Ја сам схватио, он сад помиње кућу Станка Вујановића, малочас сам схватио да се ради о некој другој кући, ја га питам за припаднике Шешелјеве јединице, да ли су ...?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Само знам за ту кућу поред куће где су они били, ја нисам улазио тамо у ту кућу, она је била врло близу куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кад рекосте, нису могли сви у њу да стану, мислили сте на ту кућу, а не на кућу Станка Вујановића, како, заиста, малопре рекосте, па сам ја схватио то као лапсус, уствари?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Причам о кући Станка Вујановића, односно о кући Станковог оца и о кући суседној где су били Ланчужанин и Шешелј.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су били Ланчужанин и Шешелј?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Овамо никада нисам био и верујем да нико од новинара није био, можда је то Тома Петерник сликао, у дворишту те куће, та слика је објављена у «НИН»-у.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Вратио бих се сада на прво питање које је поставио колега Петрушић у вези датума. Приликом саслушања код истражног судије Војног суда Трифуновића, да ли је сведок и тада користио овај дневник и ове белешке када је био саслушаван?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Мислим да нисам, нисам користио, био сам без тога.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Хвала.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Био сам без тога, тада сам по сећању причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље колеге браниоци?

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: (бранилац оптуженог Драговића) Господин Дуловић је у својству сведока исказао да је за време боравка у Борову селу слао своје извештаје из Оцака. Одакле је слао своје извештаје у времену када је био у Вуковару?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте разумели питање?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, одакле сам слао извештаје из овог дела новембра 91.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па извештаје смо ми сви слали тако, ја сам био са Жикицом Јовановићем, фоторепортером «Експреса» и са «Ладом нивом» и Жикица или неко од колега су врло често одлазили за Београд и носили извештаје. Тај извештај није данас написан па објављен сутра, него када стигне, сада дан – два закашњења, буде објављен, тако да се носило директно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте то писали руком или писаћом машином?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Руком, руком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Руком све руком и носи се тако? Добро.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па је било фрке, нема бензина, стала «Лада» на пола пута и тако, сећам се тих.

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Председниче већа, чини ми се да сам приметио да је сведок рекао да је у то време био једини из редакције «Експрес политике»?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, једанпут је боравио извесно време Бранко Прељић. Често сам и ја, не често, некада сам и ја одлазио за Београд, па се враћао да се пресвучем и тако.

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Да ли сте познавали неког другог новинара који је у исто време био из «Експрес политике» на том терену?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не. Знам све новинаре «Експреса», знао бих, тако да знам да нико није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ово неколико дана?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ово неколико дана, 19., 20., 21.?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било у тој кући са Вама новинара неких других редакција које Ви знате?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Када кажете у кући ...?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тој кући код Милке Пајић?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Ко је долазио, ко је долазио и одакле, с колима или тако нешто? Па било је, како не. На пример, добро то је нешто раније било, било је људи из ТВ «Политике», из приштинског «Јединства», из саме «Политике».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, али у ове дане? Ових неколико дана?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: А ових неколико дана? Па било је ту, било је пуно ту новинара, тад све до задњег дана када смо отишли крајем новембра, било је новинара. Ја могу да Вам нађем и ко је ту био. Било је фоторепортера, Срђан Сулејмановић, Тома Петерник, новинар «Јединства» из Приштине, чини ми се један, не могу ја сад да тражим овде, али је било новинара.

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Не знам да ли сам добро разумео, дакле, да ли је ту на том простору Вуковара, био једини из редакције, не питам само за ту кућу у којој је он боравио, него уопште, да ли има сазнања да је био још неко од новинара, он каже једини је био из редакције поред овога Прељића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Експрес политике».

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Пардон, «Експрес политике», поред господина Прељића? И што тврдите, колико сам ја разумео, да није био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Микрофон, господине Дуловићу да чујемо.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало ближе микрофону да можемо да чујемо.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Ја сам разумео да питате, да ли је још неко био из редакције?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам ја питао, бранилац Вас пита, да ли је уопште у Вуковару ...

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Из «Експрес политике»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из «Експрес политике» било још кога изузев Вас, из «Експрес политике»?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, био је само једно кратко време Бранко Прељић.

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Колико година радите у редакцији «Експрес политике»?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Колико сам радио? 35.

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Да ли познајете новинара Јеленка Слатинца?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Како не, познајем га.

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Да ли и даље тврдите да сте били само Ви и господин Прељић?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Погледајте сад, ја сам долазио директно из редакције.

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Одговорите ми директно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Слатинац је био дописник из Сремске Митровице, чини ми се, Јеленко Слатинац, њему је то ближе, њега сам видео једанпут и то испред фабрике обуће са шлемом и пише number one овде овако и држи блок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вуковару?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, у Вуковару када је већ пао Вуковар, како да кажем, када су водили заробљенике из фабрике обуће аутобусима, војска када их је возила за Сремску Митровицу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Борово»?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фабрика обуће «Борово»?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Јесте, «Борово», да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Председниче већа, ја морам да инсистирам, да ли је сведок сигуран да је поменути новинар, дакле, било је, колико ја сад схватам, повлачења од онога што је речено да је био само он са Прељићем из редакције, дакле, било је ту и других новинара «Експрес политике»?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Ја Вам опет кажем, из редакције како кажем из редакције, мислим из Београда, послатих, овај је Слатинац био је дописник који је повремено, вероватно, ја сам га видео једанпут, али по извештају сам видео да је био можда више пута у Борову, али ја не знам, немам увида, ни када је дошао, ни када је отишао, јер је то договор између њега као дописника и редакције, али из редакције директно се ја сећам, не сећам, него сигуран сам да није било никог другог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само сте Ви били?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да.

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Идеја питања је била следећа да бих поставио сведоку питање: да ли је евентуално на тему Овчаре разговарао и са поменутиим новинарем који је био заиста дописник из Сремске Митровице?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да ли сам са њим разговарао?

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Да, на ту тему везану за догађај на Овчари?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па не сећам се, право да Вам кажем, можда сам разговарао, али тада када сам га видео, али неког разговора са њим, не сећам се.

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Фељтон «Крвава прича» који сте објавили, да ли сам ја добро чуо, да је то објављено у «Политици експрес»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Шта?

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Књига та која је ишла, лист «Време» је то био, је ли тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком листу је објављен тај чланак?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: У «Времену».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Време».

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Сведок је рекао да му није омогућено да ти извештаји које је он слао, те текстове које је слао, да буду објављени због политике редакције?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да.

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Како му је то омогућено у «Времену» и да ли је он то понудио «Времену» или је то неко тражио?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Нико није тражио, ја сам то као новинар, не знам којим поводом, не сећам се, да ли је то била нека годишњица, или нешто тако, тако да је то објављено, то сам написао и то је објављено онако баш како сам написао, без икаквих исправки и додатака, или дописивања или одузимања.

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Председниче, процените да ли ћете поставити ово питање.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Молим?

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Овога тренутка сам се обратио председнику већа. Дакле, да ли је пре објављивања тог текста у «Времену» контактирао са неким из Хрватске и ако јесте, с ким?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, не сећам се стварно, можда јесам, а можда и нисам.

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Да ли је било на тему да ли да се објави или не објави или да се истајмингује и кад да се објави?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако се не сећа, ако је сведок рекао да се не сећа ...

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Који текст, у «Времену»?

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, немојте, немојте.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Како је написано, тако је и објављено.

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Каже да су поједине припаднике како он каже територијалци, паравојне формације, не може да дефинише тачно о којим се формацијама радило, ко је то њих крстио као «шешелјевци», јел то био термин који је евентуално сведок инаугурисао или неко од новинара који је био са њим?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па не сећам се ја ко је то кум био томе, али сигурно да не верујем да су то новинари, ако су их они, територијалци називали «шешелјевци», онда је то јасно ко је.

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Да ли сте у тим текстовима који су били неки објављени, а неки нису објављени, евентуално, написали некада, процените да ли ћете поставити

питање, да ли сте написали некада колико је тих «шешелјеваца» погинуло на територији Вуковара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте то.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Немам ја то појма, не знам.

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Да ли сте имали уопште податке у том правцу?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Молим?

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Имате ли сазнања колико је тих људи погинуло?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, не. По неким причама погинуло је око 50% између себе што су се обрачунавали, то су паравојске и ове, то сам негде прочитао у новинама, званично као.

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Дакле, опет чули?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче. Господине Дуловићу, то нам нису ти подаци, ти подаци нису предмет овог претреса и ништа нећемо добити сазнањима те врсте.

АДВ. ЗОРАН ЛЕВАЈАЦ: Имам два приговора. Прво, у исказу сведока, има прилично закључивања, дакле, сведок изводи закључак, а онда презентира као своје сопствено сазнање и извините ако, повући ћу реч ако сматрате да није, и има пуно тога рекла – казала. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала браниоче.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја ћу само два кратка питања: да ли с обзиром да је сведок започео сведочење оног тренутка када је говорио ове своје белешке, са датумом 20.11., каже 20.11. болница, да ли 11,30. Да ли та белешка претходи или следи иза белешке о разговорима са Павловићем и Драгицом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам сигуран да сам ја у том делу то добро испратио као што Ви сад то кажете.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Сведок је прочитао белешку да је 20. пре подне био у болници, мене интересује, да ли је након тог догађаја, односно након те белешке, уписао белешку о Павловићу и Драгици или пре тог догађаја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво је 13.11., прво је то било, да. И ја сам Вас у том смислу, ово што Вас и бранилац пита, и ја сам Вас то малопре питао, како су временски сложене те Ваше белешке у том Вашем дневнику запажања итд.? Нађите тај део који се односи на ове белешке везано за болницу, везано за причу Славише и Драгице.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Пише болница, 20.11.91., 11,30.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е добро. Тако је, то сте нам рекли. Сад да ли ова белешка о Славиши и Драгици је после тога?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Немам, овде не пише, нисам написао, али по овоме како је писано је после тога.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: То је одговор на моје питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не. Ви нисте написали датум те белешке, на овој је написано 20.11. болница, је ли тако?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, то стоји, болница 20.11. Да ли је то написано пре разговора са Славишом и са ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него, питање је белешке о разговору са Славишом, са Драгицом, кажете та белешка нема датума, не носи датум?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, нема, ево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а да ли у тим Вашим белешкама, да ли је она после те из болнице или пре те из болнице?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: То ми је врло тешко утврдити, ја то нисам писао редом, него како отворим, тако да имате малтене и на крају и у средини како

отворим, где ставим датум, где не стигнем не ставим датум и не знам, тако да је то било, није то дневник вођен са датумима, по данима, него су разбацане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте то попуњавали редом?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, не, па у томе и јесте главни мој, да не кажем, проблем, него, ево ту нисам ставио, на пример.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Ево, четвртак 14.11., 4,30, Тома и ја спавамо код истог домаћина, будан још од три сата итд., итд., негде сам стављао то са минутима, негде нисам био у објективној ситуацији да то урадим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у реду.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Тим пре се придружујем предлогу колеге Перковића. И још једно питање кратко: по чему сведок разликује, односно је разликовао на ратишту, редовне војнике, територијалце, добровољце и шешелјевце?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте могли да разликујете припаднике, да ли сте могли да разликујете, и ако јесте, по чему припаднике тих различитих војних формација, јединица?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па, ево овако. Војска, поготово командни и официрски кадрови, носили су униформе, значи са чиновима, војника редовне војске готово да није било, мислим да је у целој тој тамо код Станка био једино «Штука» војник, колико се ја сећам, како се говорило да је он војник, на редовном одслужењу. Ови остали су се могли разликовати по томе, што на пример носи патике неко, носи униформу и патике, то не би требало да буде војник нити резервиста, резервисти су исто били у униформама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Комплетним?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, зимска униформа, углавном носили, доста је било маскираних и тешко је одредити ко је ко, шта је шта, да ли припада овоме или ономе. Једино када видиш у скупини за које знаш да припада или једној групацији или другој групацији. Територијалци су углавном били у цивилу, можда понеки део одеће само војни, ако су се докопали неког, добровољци, такође, негде где су имали ове маскиране униформе или заплењене или не знам да су облачили, тако да је то било тешко разликовати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем, добро. Даље колеге браниоци? Нема више питања? Колега Бојков?

АДВ. АЛЕКСАНДАР БОЈКОВ: Једно питање: да ли је сведок члан неке политичке партије и ако јесте, које?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте одговорити на ово питање.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па добро, никада нисам био ни једне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте одговорити.

АДВ. АЛЕКСАНДАР БОЈКОВ: Добро, хвала лепо. Немам више питања.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председниче, ја сам заборавио да поставим питање сведоку, за тај интервју у хрватским новинама, да ли је био плаћен или је то бесплатно било, да ли се сећа?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Никада нисам био плаћен.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Значи бесплатно?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Нити се то подразумевало, да се за то узимају паре.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Пошто сам ставио предлог по чл. 82. да се одузме привремено овај дневник, на који се сведок стално позива и црпи исказе које ми не можемо проверити, да ли је то тачно или не, ми то не знамо, молио бих да се

изјасни, ми не знамо какав је, тако да бих ја можда могао прецизније одредити свој захтев: да ли је то интимни дневник, да ли је то новинарски извештај или је некакав службени извештај итд., за који би морали имати стварно посебну некакву дозволу да тражимо, дакле, да ли, у којој функцији је писан тај дневник? И остајем код тог предлога, да не би одали неку службену тајну, евентуално, не знамо у којој форми је то писано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли разумете, шта бранилац жели да чује?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: У ком својству је то вођено? То је једноставно као моје писање текстова, на ту тему, служи ми као подсетник да видим неке, јер сам углавном записивао неке кључне детаље који би ми у склапању текста помогли сем меморије да напишем текст.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А из којих разлога сматра да не би, да не жели да да суду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то је његово, немојте то браниоче.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па добро, остајемо код тог предлога, председниче већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули смо предлог. Хвала браниоче. Извињавам се колега.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Рекао је, сведок нам је казао, да је «Штука» носио аутоматску пушку, ако сам ја добро записао. Да ли може да се изјасни, које оружје је «Штука» носио, да ли је то оружје исто носио када су ишли до болнице заједно, значи када их је водио?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Врло је тешко, знам само, нисам никада на њему ништа друго видео, сем да је носио аутоматску пушку, а врло често и без пушке, јер то је било такво окружење да му није требало у том делу где смо били, улица Нова и околина, није носио. Вероватно када је ишао негде даље на терен, можда је и носио. Видео сам га и са пушком и без пушке, али углавном је у том окружењу где сам га ја виђао, и то када је ишао с нама када нас је водио, не могу да кажем да ли је носио «калашњиков», не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да ли сведок може да нам каже, када се упознао, када је први пут видео «Ђетића»?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Први пут сам разговарао како да кажем, када је вadio тај накит који је поскидан, највероватније, са стрељаних на Овчари, када сам га видео или упознао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте га упознали?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Кад сам га упознао? Када смо причали то, када је мени држао овде, ја Ђетић, имам ту записано његов цео говор и та књижица једна његова коју ми је дао, па то је било ту негде, тако отприлике, од 20. лево или десно, не могу тачно датум да кажем кад сам «Ђетића» први пут, нисам записао, а о њему имам текст записан када је то причао, пре тога сам га виђао, али не бих могао да прецизирам.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: А да ли постоји датум тачно уписан у бележници када је «Ђетић» причао то што нам је сведок саопштио?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Када је «Ђетић» причао шта?

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: То што се рекли, тај догађај када је злато показивао, прстење?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли та белешка носи датум њеног настанка, односно да ли у њој наводите кад Вам је он то нудио то злато и дао овим официрима?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, испред Станкове куће, двојица пијаних шешелјевца пуцају око нас, не виде колико су пијани, један у улици наоружан, не може да иде, љут, очи му закрвавиле, на резерви, синоћ један Сова рече имам за тебе, то сам читао, немам, немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Али је то било очигледно после тог догађаја на Овчари.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Ако сам може сведок да нам објасни, како закључује да је то било после тог догађаја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, сведок је то већ рекао.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па зато што вади тај накин, накит вади из џепа.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: На основу бележнице могуће је то утврдити због неке хронологије или није могуће или је по сећању сад сведок то рекао да је то било?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па не, ја само на основу овога што тај накит очигледно зна се одакле потиче и прича да је убијао, значи да је после догађаја на Овчари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је на основу тога, јасно.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да ли може да нам опише како је изгледао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: «Ђетић»?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па млад, тамнопут, плаве очи, средњи раст, кад кажем млад, можда је имао двадесет и пет-шест година, можда.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да ли је имао дужу косу, браду, бркове?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Молим?

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Дужу косу, браду, бркове, униформа, врста униформе, оружје које је имао?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па не сећам се, право да Вам кажем, није нешто изразито, запамтио бих да је велика, врло овако ништа необично на њему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Када је последњи пут видео «Ђетића»? Да ли је то последњи пут или после тога још некада?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па може лако да буде да је то последњи пут. Можда сам га и после видео, али немам регистровано у сећању. Знам да нисам причао са њим.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Одакле потиче информација да се «Ђетић» зове Андрић Ивица?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, откуда Вам то?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Судија, ја бих могао да донесем нешто што је он мени дао, а то је његов блок, где је писао у почетку, колико видим из онога, ту су рачунате неке дневнице, он је негде радио, Пирот, на пример или тако нешто, па израчунавао, а ту има свега и свачега. Унутра има написан његов родослов цео, знате, отац, мајка, ђед, уници, писмо мајци има, а дао ми зато што ту имао је једно на три странице неких пословица црногорских које му је ђед причао, да има оно будалаштина, раг ехеланс, на пример, између осталог каже: човек је двапут срећан у животу, једанпут када се ожени, а други пут када му умре жена, разних будалаштина. Ту има и његово

писмо, каже, мајци да се бори патриота, доста епски, и има тај родослов, написао Андрић - «Ћетић».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што Вам је том приликом дао?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Молим? И он ми то поклони, ја рекох никада нисам чуо за ове пословице, он каже: «ево то ти поклањам». Оче ме звао, и то ми поклонио и тај блок имам и дан данас, његов блок, могу да Вам доставим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада, управо, тада када је и то прстење претходно поклонио?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Јесте, јесте, тада је држао банку и причао много штошта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, да ли Вас добро разумем, па сте из тог блока извукли његово име и презиме, а не само да га знате по надимку «Ћетић»?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Само за тренутак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не, ако има родослов, ако има родослов ваљда ...?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Има и оно што сам ја дословце, како је мени држао то слово, има дословде овде, могу да нађем, ја Ивица Андрић, главом и брадом и морално и ово тврдим да сам видео четрдесеторо заклане деце у Боровом насељу из обданишта и тако нешто, баш овако написано, када каже: ја, Ивица Андрић, мислим на основу тога сам закључио.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Е сад, само, да бих ја до краја схватио, нисам сигуран да разумем, значи, та прича са закланом децом, је испричана истом приликом када је он поклањао златно прстење?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се све то тада дешава?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, мислим да је то тад, јер тако чини ми се, с њим сам ја причао само тад, када је то поклањао и када је држао банку цело вече, нико ништа не може да га прекине, јер је човек такав какав је и нисам више са њим причао, не зато што сам ја одбијао да причам или тако нешто, него једноставно, није га нешто било колико се сећам, нисам га ни виђао више.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Ко је био присутан све том разговору и поклањању злата и том догађају?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Била су два капетана артиљерца, он, ја и још неко је био, али сада се не сећам, не знам, не бих могао да, али су ми ово остали маркатно записани, управо зато што им је ставио прстење на руке и једном и другом, они су ћутали, када је Нади дао тај ланчић око врата. Нада је била само у суседној соби, па је он звао, па је она ушла. Не бих могао још да се сетим кога је било.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Имена тих?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Молим?

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Имена тих официра да ли се можда сећате?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: То су артиљерци, знам да су артиљерци, а како су се звали, нисам питао.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да ли сведок може да нам каже, до када је био у Вуковару, рече након тог догађаја до 19., 20., 21. сам схватио да је био, а после тога до кад је остао у Вуковару?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па негде до двадесети... , после болнице и тог свега што се догађало, можда дан-два после тога, не знам тачно кад смо се вратили, уствари се вратила, малтене, цела група новинара и осталих «Политике», ТВ «Политике» и «Јединства» и фоторепортери, нарочито је било пуно фоторепортера, јер су те слике ишле у свет, откупљивале агенције иностране па су били врло заинтересовани да слике добре направе.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да ли је сведок приметио, док је он био у Вуковару, да ли је почела демобилизација, било војске, било добровољаца, «шешелјеваца», било кога, значи да ли су одлазили организовано из Вуковара?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Ја сам био, кишица је падала по подне, кад је било наложено добровољцима и територијалцима да враћају оружје и они су један део, вероватно и није, а један, не знам тачно колико их је укупно било, али су остављали оружје које је, после тога, товарено у камион и враћено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где? Где се то дешава?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: То се дешава управо у улици Новој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У улици Новој?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Испред куће Пајића, Николе Пајића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, када је то?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: То је оно кад после пада Вуковара, назовимо то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, после пада Вуковара, а пре Овчаре?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, после Овчаре, после Овчаре је то било, колико се ја сећам. Ово кад су давали оружје?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, то, управо то?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: То је био крај, тад смо после тога, можда дан – два остали па се вратили.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: А одлазак?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Молим?

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: А одлазак тих добровољаца, колико сам схватио, почела је нека демобилизација?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: То није било организовано да они одлазе, него једноставно остављали неки оружје и одлазили у мени непознатом правцу.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала браниоче. Да ли оптужени имају питања. Полако, редом. Прво Вујановић Станко? Или Вујовић Мирољуб?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Дobar дан. Ја се извињавам, немам ни једно питање, али само да видимо, да утврдимо тај 19., 20., пошто мислим да је човек учесник у организацији комплетне која се монтира нама, да утврдимо 19. или 20., да узмете тај дневник и да кажете: 14. је записано, после тога је 19. или после тога је 20., па 21., па 22., па онда иде 19., да направимо тај редослед страница, јер нећете одузети тај дневник и опет ћемо отићи, где – нигде. Значи да се констатује, пише датум 13., 14., 20., 21. или 24., па се онда спомиње 19. Овчара, разумете, да видимо да се констатује колико страница има, само толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала господине Вујовићу, чули смо.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Нисам баш то раније чуо, овде се не чује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Драговићу, сачекајте, сачекајте, не, не, седите, седите, седите. Господине Вујановићу, сачекајте, сачекајте. Дакле пауза 15 минута. Омогућите судској стражи, омогућите браниоцима да обаве разговор кратак са оптуженима.

Настављено након паузе од 20 минута, ради одмора, а у 13,35.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујановићу? Схватио сам да Ви имате питања за сведока? Може, можете. Само укључите тај микрофон.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Имаћу обзир године господина сведока и његовог хендикепа. Питајте сведока, коме се јавља и представља приликом доласка у Нову улицу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У нову Улицу?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се уопште некеме јављате и како се представљате? Да ли сте се некеме јављали приликом доласка?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Искључиво као новинар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте се неком јавили? То је питање било. Некеме?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Можда Радићу или некеме ко је био тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Са пропусницом, новинарском, са дозволом за боравак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Спомиње у једној својој изјави, сада да не читам, када су ТО и добровољци малтретирали официре, јел може то мало боље да објасни какво је то било малтретирање, на који начин и то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорили сте о неким сукобима?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: То вербално, вербално. На пример та двојица артиљераца која су била тамо, не верујем да су Радића малтретирали или Бојковског, било је ту још људи, али једноставно они су били пасивни на њих, било је ту и добацивања, врло непристојних са псовкама појединих полупијаних или пијаних припадника, на основу тога сам закључио. Вербално малтретирани, не мислим физички.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Може ли да опише акцију, где је присуствовао са капетаном Радићем и Зјајо Мурисом, шта је навео, да је присуствовао некој акцији?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Како не.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: И где је то било, извињавам се, у којем делу града и тако?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: То је било када је Бојковски водио и када је онај фоторепортер био рањен у руку и у ногу и одведен хеликоптером из Негославаца за Београд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био рањен?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Фоторепортер један, млади, у руку и ногу. На мој малер, малопре ми падну наочаре па се разбију, једно стакло, пробаћу да нађем, пошто имам детаљно описано. На пример, то је била акција Негославци, 12.11., 12,15, када се Шљиванчанин, када смо извадили 150 људи из подрума, водимо једну жену, чију смо мајку одвели у болницу итд., итд., значи то је 12.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него та акција са Зјајо Мурисом?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, да, то имам дословце записано ово. Ја се извињавам што, аха, па има акција када је Жегарац погинуо, добро то је Трпињска цеста и Липовачки пут ...

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Председниче, занима ме Радић и Мурис само и ништа више?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Радић и Мурис?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: У тој заједничкој акцији, да, као што је он описао у својој изјави?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радић?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Радић је био, тад је обећао баш ту док је била та како се зове та улица која је била сва огољена, дрвеће огољено, тад је био Зјајо Мурис и био је Радић. Радић је тад рекао: «сад ћу да доведем Шешелја на прву линију». Није га довео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, Ви сте говорили да сте се тамо држали овог Зјаја који је био специјалац и одавао је утисак способног војника који зна свог посао итд. Па је то питање, када је то било?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, тада је био баш у тој акцији Зјајо и ту сам и ја био поред ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате негде забележно када је то било само? То би био одговор на питање оптуженог Вујановића.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Само моменат да видим, да сам знао да то спремим.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Председниче, није проблем ако не може да нађе, можемо наставити.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Могу да нађем, само што ми треба времена. Добро, наћи ћу ја током ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајте, наставите са питањима даље.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Каже да 20.11. одлази пред болницу. Да ли пре одласка неког у болници пита да оде до болнице, да ли тражи неку дозволу, одобрење?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је требало какво одобрење?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, па није требало уопште, нисам био само ја, била је цела екипа новинара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли приликом уласка у болницу, значи у круг болнице, да ли се неком јавља и показује своју легитимацију?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, нико није тамо тражио нико испред болнице.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: После колико времена, значи док је био у болници, одлази у Борово насеље и с ким?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то, око 45 минута се задржао тамо.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Тако отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Рекао је да одлази пешке, колико сам ја схватио?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Сада не сећам се да ли је пешке, да ли са «Голфом», ваљда редакцијским, чини ми се.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Сведок који је спомињао да је видео лешеве, да ли су лешеве били у кругу болнице?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Лешеве су били, после ми је објашњено да су они који су сахрањивали умрле у болници, изгинули двојица гробара, па су онда лешеве стављали преко пута болнице су куће, нису једна до друге, него има раздаљине извесне и ту су били лешеве наређани, јер су ту из болнице само ту извађени и углавном су лица била покривена, али видим и женске ноге, чарапе, вунене дебеле, ту је била жена из «Rai duo», Милена Габанели, која је доживела фрас и она је објавила оно о 40 заклане деце, па је после то демантовано, да вам то не причам, итд. Значи то је прекопута улице, насупрот болнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сам Вас и схватио.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јесте били присутни код тих лешева, јесте то видели из круга болнице?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, мојим очима сам видео и водио ту Милену Габанели која је добила фрас, јер јој је то био први ратни задатак као извештача, што ми је касније објаснила њена уредница коју сам видео у Паризу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Питајте сведока, ко му је рекао да је «Шљиво» тражио да се оставе 2-3 заробљена, како би он испробао своју пушку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је и то.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Даца, Даца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драгица.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Даца ми то причала.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Она је рекла и да је «Шљиво» испробао своју пушку?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, не, ни једног тренутка ми није рекла да је испробао пушку и да је пуцао, него да је то поручио, наводно.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Приликом писања «Крвава прича», да ли га је Васиљевић питао, Аца Васиљевић, његов пријатељ, зашто није споменуо Мирољуба и Станка као главне актере догађаја на Овчари?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: То се не сећам да ли ми је помињао то, стварно. Нисмо ми много на ту тему ни причали, али то стварно, Мирољуба никада нисам, нисам никог питао нити сам, највероватније га видео, не знам, нисам разговарао са тим човеком, нити знам. О њему сам први пут чуо кад сам прочитао оптужницу.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Одговорили сте му, наводно, имам и ја главу, бојали сте се споменути њега?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: То је Ацина импровизација, то сам прочитао и ја, а уствари ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас сте слушали сведока шта је одговорио, шта је говорио у том смислу.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте евентуално нашли, господине Дуловићу, да ли сте евентуално нашли то, а нисте још? Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли се приликом сусрета мене и њега он плашио мене, јер сам му ја нешто претио, нанео неко зло?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Нисам разумео.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли сте се плашили за време рата, да ли сте се плашили мене?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, ни једног тренутка.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли ме је виђао пре тог наводног разговора са њим?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да ли сам виђао?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Мене?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вујановића?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па јесам, јесам, нисмо причали, али сам га виђао ту у кругу његове куће и дворишта.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли се сведок сећа да смо причали о акцији када је пало Милово брдо?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Шта, кад је пало Милово брдо?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Милово брдо, да? Када смо ја и сведок разговарали?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па не сећам се, можда, али не сећам се.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Господине председниче, морам да кажем да сам једини пут тада разговарао, после пада Миловог брда, са сведоком и да јесам, тачно да сам рекао тада, добили су оно што су тражили, добили су, извињавам се сад на изразу, «по гузици» и добиће још и да ме у том моменту «Камени» мало изневерило, пошто сам тражио појачање, односно да ми неко помогне, јер је било стварно густо. Звао сам «Каменог» преко мотороле, у шали сам му споменуо његову госпођу и он је мени рекао: «нека, нека, ево ја крај твоје седим, једем пасуљ». То сам морао да споменем, због изјаве «Кинеза» где је он говорио да је видео, био присутан некој препирци или свађи у кафићу код мене, да сам ја «Каменом» рекао као да је испало то што је испало. А то је био разговор између мене и «Каменог», препричавајући у току рата шта је било, како је било, онда сам му ја рекао е јеси испало то и то, због тога и тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, хоћете да кажете то је био једини разговор између Вас и сведока Дуловића, јесте био тај, везан за Милово брдо и након Миловог брда?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јесте, за тај дан или после дан, не могу то, у ходу ништа није било овако, још сам му рекао, био ми је драг и симпатичан, реко: «ајде чућемо се ових дана» и више га нисам ни виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још питања за сведока?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Нашао сам ово, судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: То је акција у Пионирској улици, Панта - Драгослав Милосављевић из Неготина, добијамо шлемове, Жика, Тома и ја. «Људи не могу сви ићи, треба би највише 20-24, хоће сви», то каже Панта. «Морамо их тући пре доручка», каже Панта. Има 23-24, у Пионирској улици школа. Сакупљају се јутрос, младић, мртав, Првомајска, Врпић, улазимо у терен операција. Пустош, Хирошима, Црногорци певају, сви без панцира, добровољци, Ђани снајпериста заузима положај, претрчавамо улицу заједно са добровољцима, ми смо под ватром, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли, евентуално, имате само датум тога? С којим датумом је то евидентирано?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: 13.11.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 13.11.?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: 9,50.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радић, Зјајо?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Сад ћу да нађем, Перица, Риле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставите даље господине Вујановићу.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли ту има уписано Радић и Зјајо, то ме интересује само, а не Панта?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Радић и Зјајо, то знам, то се сећам.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Јел знате или пише?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: То знам дословце, зато што сам их видео тамо и Радића и Зјаја.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: И ко руководи том акцијом, господине председниче?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Радић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Имам још само једно питање, ако ми дозволите. Да ли је некада радио за хрватску обавештајну службу?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Нити контакт, нисам никада радио ни за једну обавештајну службу, нити сам обавештајац. То су глупости које сам прочитао у новинама, шпијун, не знам чији шпијун и никада нисам радио ни за једну службу, нити је то новинарска професија да радим за службу, ако има неких изнимака, не знам шта бих ја морао ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, господине Дуловићу, сад кроз ово питање, чули сте уствари, оптужени Вујановић негира, не само да негира овде у суду било какво своје учешће везано за догађаје на Овчари, него ево и негира да је са Вама водио уопште разговор о коме нам Ви оно причасте.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Немам никаквог разлога да измишљам, апсолутно, ни за једну службу, ништа, то ми је остало уписано, јер ми је то било изненађујуће, када је почела прича око Овчаре и онда сам га питао и рекао то у пролазу у дворишту куће његове и он је рекао то што је рекао, да није имао довољно добровољаца, да је морао да узме ове пијане шешелјевце који ће после о свему причати свима причати и то неће изаћи на добро, дословце. Према томе, то је речено и то ми је остало упечатљиво, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Молим Вас, господине Вујановићу, приђите овамо за овај пулт. Господине Дуловићу, мораћете устати, суочићемо Вас само са Вујановићем управо на ову околност.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се извођење доказа суочењем сведока Дуловића и оптуженог Вујановића, па окренути лицем у лице, један према другом, изјављују:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Дуловићу, гледајте Вујановића у очи и реците му везано за тај разговор.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: То није спорно.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Шта?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не бих ја измислио да си рекао, то што си рекао, не пада ми на памет, нити бих имао разлога да измишљам.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па Ви нисте били ратни фоторепортер ни писац ни ништа, Ви сте се мени представили, односно тамо мојим укућанима, да сте писац и да сте моја српска деца и да ћете сви један дан изаћи у књизи коју Ви пишете и волели су Вас тамо и чували као своје дете. А ни једног момента нисте ишли на терен, барем ја нисам чуо од сабораца својих, да сте били .И један једини моменат је био када сам причао, јесте истина са Вама у ходу, како је било, како је пало Милово брдо, како смо дали усташама «по гузици» и тако то. То је било све. Рекао сам овако: добро, видећемо се још, чућемо се још и то је било све, сав мој разговор.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: А ово сам ја измислио?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па пошто Ви све на конту неких сећања, записника од других, али од мене то сигурно нисте чули, господине Дуловићу.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, то сам ја чуо од тебе и потврдио је и Радић, мајор.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Нисте, не лажите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, господине Вујановићу, можете сести на Ваше место. Да ли ко од осталих оптужених има питања за сведока? Драговић?

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Добар дан. Пошто сам ја са господином Дуловићем много кафе попио и доста вечери и пријатних разговора обавио у Вуковару и заиста ми је било пријатно у његовом друштву па се надам да ће ме се сетити. Малтене скоро свако вече смо пили кафу у једној кући, ја ћу га подсетити, уствари, да се не обраћам, могу да се обраћам директно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Скините наочаре господине Драговићу. Ево само, господине Дуловићу, погледајте ...

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Можете ли ме се сетити?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: На жалост, не.

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Подсетићу Вас ја, питали сте ме како се презивам, ја сам рекао Драговић. Ви сте ми рекли Црногорац, реко: да, отац из Колашина, мајка исто. А где живите, ја сам рекао у Сремској Митровици. А онда сте Ви мени одговорили на то да сте и Ви Црногорац пореклом, али да сте са Косова. А рећи ћу Вам и где је то било, били смо код госпође Радојке, увече, ако се сећате, то је једна од ретких кућа која је била јако мало оштећена. И често смо се ту састајали, није било свеће, него је била она, како се зове, жижа у чаши са уљем, ако се сећате? Било би ми драго да се сетите.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Да, сад ми је нешто, ништа се ту није нешто догађало.

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Водили смо пријатан разговор, углавном, баш пријатне.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Највероватније, било је могуће.

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: И питали сте ме кога имам код куће, ја сам рекао да има супругу и синове, па сте ме онда питали: како то да сам дошао у рат, па сам ја рекао да сам одрастао уз гусларске песме у битки на Мојковцу итд. Водили смо баш fine пријатне разговоре. Е, сад ћу Вас нешто подсетити: у тој кући ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Драговићу, дакле ...

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Ево, биће питање сад. Јако је битно, молим Вас. Само да подсетим господина Дуловића, знате, прошло је много времена. У тој кући се појавио један човек, како Ви кажете, стварно јесте био такав, необријан, вечито подбуо, пијан, увече је дошао и Ви сте ми управо указали, много сте ми саветовали тамо и доста Ваших савета сам и слушао у току борби, да је тај човек сумњив. Сада ћете се тога сигурно сетити.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: У ком смислу сумњив?

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Зато што смо га питали којој јединици припада, а он није знао да одговори, нисмо знали чији је човек, да ли добровољац, да ли територијалац, а јако чудно понашање је имао, био је необријан, запуштен, смрдео је и стално је био пијан. И сад ћу Вам рећи шта се десило после. Ви сте ми и указали на њега, и шта се десило, ако се сећате у дворишту, сутрадан, ја сам га истукао и претресао му ранац, сад ћете се сетити, знате шта је испало из његовог ранца? Експлозив и сребрни есцајг, виљушке, кашике и ножеви. Да ли можете да се сетите тог момента?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, верујте ми не могу да се сетим.

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Мислим, упечатљив је догађај.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Запамтио бих тај ранац и есцајг и то, потпуно ми је то ван сећања, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Хоћу само да кажем, да сам тог човека истукао пред очима господина Дуловића и истерао га и рекао да нећу да га видим у Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај човек?

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Ни дан данас ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Добро. То је све било у циљу подсећања?

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Значајно је ради подсећања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Драговићу, господине Драговићу, нама се обраћајте.

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Сад ћу поставити питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Тодоровићу, немојте узимати реч без одобрења. Завршићемо, ово је било у функцији неког подсећања на евентуално препознавање оптуженог Драговића итд. Добро, питање.

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Драго ми је да ме господин Драговић препознао. Значи, увече код те госпође Радојке смо обично седели. Е сад ја желим, хоћу још нешто да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само питање.

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Ево питања, ево овако: цитирао бих нешто из његове изјаве коју је дао у Војном суду. Каже, везано за, односи се на догађај на Овчари, страна 5., везано са овим касније сам разговарао са једним добровољцем негде из Војводине, који ми је објаснио, да су они тражили од њега да и он учествује у стрељању, али да је он то одбио. То су речи господина Дуловића. Да Вам не читам даље. Да ли је случајно ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, да није имао никаквих последица?

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Да, е браво, да ли је случајно господин Дуловић, пошто је све негативне примере навео, случајно у бележницу уписао име тог човека, јер је јако важно за нас који смо невини овде, разумете?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Драговић?

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Не Драговић, нисте ме разумели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је дакле, питање господина Драговића: Ви заиста јесте у Војном суду рекли да сте разговарали са неким добровољцем негде из Војводине, који је одбио да учествује у тим стрељањима на Овчари, па да ли сте у тим Вашим белешкама записали можда његово име, какве његове податке?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Немам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате о коме се ради?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па ако сам рекао то у Војном суду, то је било свежије још сећање, ја стварно сад се не би на пример, сетио тог детаља да сам разговарао са тим добровољцем. Али ако је то речено, а јесте у Војном суду, онда је то било свеже и могао сам да се релативно, релативно свеже, па сам могао да се сетим тога, било је пуно разговора, разноврзних.

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Пошто се господин мени представио као писац и рекао да пише књигу о српским јунацима, па ме само интересује, да ли зна да каже

где се налазио «Прес центар» у Вуковару, односно тачније где му је у Вуковару продужавана та новинарска акредитација?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: У Вуковару?

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Да, да.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Само у Вуковару?

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: «Прес центар», новинарски?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Па у том делу разговора није било. А ово смо оверавали негде, било је ваљда не у Ердуту, него како се звало оно друго место, код моста богојевачког, помозите ми, ту је био «Прес центар», у који смо долазили по информације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даљ?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Даљ, у Даљу, дабоме, у Даљу, ту нам је продужавано и ја негде овде имам и ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите, господине Драговићу?

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Овако, «Прес центар» се налазио недалеко од «Велепромета», утом моменту када сте Ви боравили у Вуковару, «Прес центар» се налазио у непосредној близини «Велепромета». У «Прес центру» је једно време радио неки Злонога и чини ми се Љубинко, не знам му презиме. Толико за Вашу информацију.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Ја нисам никада ту продужавао, продужавао сам још чим се пређе у Даљу, то знам да сам ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, објаснио је то. Имате још питања, господине Драговићу?

ОПТ. ПРЕДРАГ ДРАГОВИЋ: Имам само још нешто да кажем. Господин никада није носио јакну, увек је био искључиво у СМБ униформи, зимској, чојаној. Зимској чојаној СМБ униформи. Ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Ја имам и слике, отуд сликане у тој улици и никада нисам скидао бунду, никада. Чојану униформу, таман посла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли још неко од оптужених има питања за сведока? Нема. Добро, господине Дуловићу, ми Вам се захваљујемо што сте дошли данас и одазвали се позиву суда. Да ли тражите какве трошкове што сте дошли данас у суд?

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даљих питања сведоку нема. Сведок нема ништа више да изјави. Трошкове доласка не тражи. Можете ићи господине Дуловићу.

СВЕДОК ЈОВАН ДУЛОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо, чули смо то.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ предлог браниоца адвоката Перковића и браниоца адвоката Дозета да се привремено од сведока Дуловић Јована одузме нотес са његовим белешкама.

Главни претрес се одлаже за, добро, немојте ово уносити у записник, остало је ово решење којим смо одбили ово Ваше тражење, могу да објасним чиме смо се руководили. То су белешке сведока које садрже ко зна какве информације и о сведоку и невезано само за ове догађаје. Дакле, то је нешто јако лично, то су белешке на основу којих сведок овде сведочи. Како ћемо ми то сведочење овде ценити, а видели сте да има одређених контрадикторности у казивању сведока, посебно везано да ли две вечери, да ли једно вече, кад је који разговор обављен итд. Дакле, то је нешто сувише лично и то без дозволе сведока ми нећемо користити у овом поступку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево прво браниоци.

АДВ. ПЕРКОВИЋ МИРОСЛАВ: Председниче већа ја бих ставио предлог за укидање притвора против моје браћенице Наде Калаба и браћеника Мугоша Горана. Наиме, сматрам да не постоји ниједан законски основ да исти буду и даље у притвору. Ја ћу то и да образложим из којих разлога. Наиме, наша Влада утолико Министар правде и бившег министра Батића и садашњег више пута пред Хашким Трибуналом давале давале гаранције да се оптужени пред Хашким Трибуналом који су више мање високо позиционирани, а оптужени за ратне злочине, могу и требају да бране са слободе. Такве гаранције ја апсолутно прихватам и слажем се, међутим, уколико су такве гаранције озбиљне и да ли уопште неко може да сматра озбиљном гаранцијом Министра правде које он даје за оптужене у Хагу да ће се увек одазвати на позиве суда. Ако овај суд не може или не жели или сматра да постоје законски разлози да трговкиња из вуковарске «Наме» треба да буде у притвору јер постоји сумња да је починила ратни злочин, дакле, ако за трговкињу из «Наме» ова држава не сматра да или сматра да ће она побећи, жена која нема никаквих средстава за живот, да јој се и супруг овде налази, да има једно дете које је готово незбринато, ако ова држава налази да та жена треба да буде у притвору ја доиста не знам на који би начин Министар правде или Влада могла да гарантује за било којег високо позиционираног или официра или дужосника који одговара у Хагу за ратне злочине да може да гарантује за њих. Надаље, за господина Мугошу стоји исто опасност од бекства, од чега да он побегне. Стоји у оптужници да је малтретирао некога, некакве заробљенике итд., молим вас лепо, сви смо били сведоци потресних слика из ирачког затвора, сви смо били сведоци када је европска јавност показала те слике о иживљавању вишедневно, вишенедељно на ратним заробљеницима или затвореницима или тачније цивилима тако је тај поступак завршен где нико од међународне јавности није имао присуства, а ја поздрављам овде свако присуство међународне јавности данас кад се појављују интереси и то. Да ли Мугоша треба да се налази у притвору 8 или 9 месеци колико је пресуђен амерички наредник који се бранио са слободе? Зар неко овоме суду треба да сугерише или да се ми доказујемо на не знам који начин, кажем ми, правосуђе наше, на начин да неко треба а кажем домаћица из Вуковара, трговкиња, а видели смо, ја не желим да улазим ја говорим само о притвору, не желим да коментаришем досадашњи ток поступка, не желим да коментаришем изведене доказе, али даље може да стоји само сумња. У приговору

сам навео да је неоснована оптужница, да не може да одговара, јер у никаквој територијалној јединици није била. Зар на претресу ми утврђујемо да ли је она као имала униформу, да ли је кувала кафу капетану Радићу. Та жена, која је болесна, смршала 25 килограма налази се овде с овим људима, не видим разлога зашто она треба да седи, не видим разлога да сва питања буду уперена према њој за ратни злочин на Овчари. Видели смо кад су били сведоци сарадници, нећу им споменути име, видели смо да су различито оптужили за убиство исте особе различита лица и описали различита места, једно је лице непознато, други је означен од стране другог сведока као други извршилац који је погинуо на ратишту. Дакле, да је којим случајем остао жив на основу таквих контрадикторских изјава ти би људи седели овде. Према томе, ово веће треба наравно да одлука о притвору никада не прејудицира ништа, али та одлука мора бити реално заснована на реалним околностима да ли ће моја браћеница и браћеник побећи или неће. То су људи који готово су толико осиромашени да немају ни за карту до Новог Сада а камоли да би побегли у иностранство итд. Куда ће они побећи? Да ли постоји реална опасност да ће они побећи или постоји неки други разлог због којих би их ми морали држати у притвору. Домаћицу, кажем, из Вуковара, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала браниоче. Редом, колега Продановић.

АДВ. СЛАВИША ПРОДАНОВИЋ: (Бранилац оптуженог Војновић Милана). Господине председниче ми смо имали намеру да данас после завршеног претреса, кад се дакле саслушају сведоци сарадници, поднесемо захтев за пуштање на слободу оптуженог Војновић Милана. Ја се придружујем разлозима које је колега Перковић рекао, нема сврхе да их понављам. Још ћу додати оно што није рекао а односи се само на њега, је тешка болест како њега, тако и његове супруге, ми ћемо то у писменој форми те доказе уз захтев који ћемо обрадити доставити и молим Вас да то цените поготово на ток догађаја и његово учешће у читавом догађају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала браниоче. Колега Дозет.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја бих се задржао ипак на нашем Законику о кривичном поступку и доказима који су до сада изведени. Наиме, оптужни акт и све судске одлуке процесне које су до сада донете арабе један појам који је врло битан за притвор и моје обраћање суду је везано за притвор, арабе појам основане сумње, дакле, у свим тим актима повезују се три групе да кажем доказа које наводно потврђују основану сумњу, говорим искључиво о мом браћенику, дакле нећу се упуштати у остале окривљене. Дакле, да исказ сведока сарадника из истраге, исказ окривљених и материјални докази потврђују постојање основане сумње да су починили... Тако оптужница каже у образложењу, каже време и место догађаја, улога сваког од окривљеног у извршењу кривичног дела и начин извршења дела овај сведок је детаљно описао и објаснио. Надаље, каже, овај сведок је објаснио и начин извођења заробљеника у групама, начин њихове ликвидације и детаљно навео имена окривљених који су били у стрељачком воду и вршили егзекуцију. Надаље каже са друге стране, из исказа самих окривљених произилази потврда из исказа сведока сарадника. Одлука следећа суда иза оптужнице која је била одлука о продужењу притвора наводи «каже из доказа и података прикупљених у току досадашњег кривичног поступка произилази основана сумња да су окривљени извршили кривична дела...». У решењу КВ већа од 09.06.2004. године којим су одбијени наши приговори на оптужницу наведено је следеће «Имајући у виду да је за подизање оптужнице као степен извесности да ли су окривљени учинили кривична дела довољна и основана сумња, а која у свему произилази из прикупљених доказа како у

односу на окривљене тако и кривично дело које им се ставља на терет. По оцени већа окривљени и браниоци могу предлагати у току читавог поступка извођење доказа које окривљеном иде у корист, а и наводи приговора ће бити цењени од стране суда током главног претреса. Дакле, налазим да је у овој фази поступка с обзиром да ја не могу да иницирам односно не ја него било који од нас који седимо на овој страни, да тужилац преиспита своју одлуку, оно што можемо то је да се обратимо већу да веће преиспитује јер је дужно да преиспитује стање доказа везано за одређене одлуке које су претходно доношене, а то је одлука о притвору јер једини основ због чега је Љубоја Марко у притвору јест наводно постојање основане сумње да је починио кривично дело за које је запређена казна од 40 година. Дакле, чак иако сматрамо да је сведок сарадник број један рекао стопостотну истину, чак ако сматрамо да је сведок сарадник број два рекао стопостотну истину, чак и да сматрамо да су сви окривљени потврдили исказе сведока број један и сведока број два, сложићете се са мном, да из тога што је досад речено јасно да не постоји ни индиција а камоли основана сумња да је Љубоја Марко учинио оно што му се оптужницом ставља на терет. Пошто нисмо у овој фази поступка у ситуацији да одлучујемо о оптужници, односно веће да одлучује о оптужници, у ситуацији да цени ово што сам рекао и основану сумњу везану за притвор, дакле, мој предлог је да се данас, након овога што смо чули до сада, окривљеном Љубоја Марку укине притвор јер не постоји тај основни законски разлог због кога је притвор одређен и продужаван. Наравно да колега тужилац може све ово да прекине врло једноставно, да устане и да каже оно што му произилази из доказа, да каже да одустаје од кривичног гоњења за Љубоја Марка. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала браниоче. Колега Калањ.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Ја ћу у име мог брањеника Ланчужанин Милана говорити. Ја се овом приликом не бих упуштао у оцену изведених доказа нити давао оцене о вођењу овога поступка којим током и како иде, то ћу вероватно учинити врло ускоро, јавно, али бих пар реченица казао везано за предлог за укидање притвора против Ланчужанин Милана. Суд је по службеној дужности у свим фазама поступка, то је вама јако добро познато, дужан ценити има ли доказа за основану сумњу да ли је кривично дело учињено или није, а након тога и да ли има основа за притвор. У конкретном случају кад је у питању Ланчужанин Милан, обзиром да сам писао и приговор против оптужнице, сматрао сам да нема доказа за основану сумњу. Након саслушана два сведока сарадника, првог сведока сарадника који је био од првог момента на рупи до другог сведока сарадника који тврди да је био до краја на рупи док је вршено стрељање, ниједан од та два сведока није поменуо Ланчужанин Милана да је он био, да је он вршио ово кривично дело за које се терети. Питам вас господо судије зашто је онда овде Ланчужанин Милан на овој оптуженичкој клупи? Зашто се сада њему суди при таквом стању доказа? Имајући у виду ово што сам сада казао, имајући у виду да се ради о човеку који је 100% инвалид ја предлажем овом судском већу да против њега укине притвор јер има за то законског основа. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала браниоче. Колега Левајац.

АДВ. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Председниче већа, уважена господо судије, као бранилац оптуженог Драговић Предрага, такође устајем са предлогом да се противу мога брањеника донесе решење којим ће бити укинута мера притвора. Заиста ћу се држати принципа да не коментаришем изведене доказе будући да је то задатак суда, да води рачуна о стању доказа у спису и када се ради о мери притвора, али ћу бити слободан без обзира што је то несумњиво знано, пре свега судском већу, да је мера

притвора најтежа мера процесне принуде. У конкретном случају без посебног елаборирања рећи ћу да је основана сумња као материјалноправни основ услов sine qua non за одређивање мере притвора, у ком случају се апсолутно не постављају ни питање постоје ли или не постоје процесни разлози јер уколико не постоји материјалноправни основ, сматрамо да је у конкретном случају таква ситуација, онда се не може ни говорити о евентуално процесноправним условима за меру притвора. Оно што је посебно битно код мог брањеника он из режима притвора сигуран сам да је то судском већу знано не би ишао на слободу, он би ишао у режим издржавања казне, имајући у виду да у односу на њега функционише казна затвора која му је изречена. Ја просто морам да кажем да је то био увод у његово довођење у ову ситуацију у процесу јер, рећи ћемо само једн детаљ, ако се првостепена пресуда на другостепеном суду, дакле на Врховном суду преполови, онда нешто није ипак у реду и ситуација је таква да, мада су и у том поступку били испуњени услови за пуштање на слободу, он није пуштен него је само из режима издржавања казне преведен у режим издржавања притвора. Имајући у виду овакву ситуацију, ја вас најљубазније молим, да имајући у виду основ због кога функционише притвор противу мога брањеника донесете одлуку којом ће у односу на њега бити укинута притвор, а он враћен у режим издржавања казне јер заиста, имајући у виду да је издржавао казну у КПЗ Сремска Митровица, постоје и просторни и безбедносни услови да он никако не може доћи на слободу мада ми мислимо да треба, да када не би било тог разлога, да би он требао бити на слободи. Дакле, код њега постоји тај спецификум да он заиста из режима притвора не иде на слободу него у режим издржавања казне. Истине за вољу то су две различите ситуације, али мислим да ово треба да буде респектабилно и опредељујуће између осталих разлога које смо истакли за суд. Подсетићу само да се и у случају Драговић Предрага ради о човеку који је тежак инвалид, који још увек носи гелер у срцу, претпостављам да вам је то познато, и напросто мислим да у односу на њега не постоји више ниједан једини разлог због чега би требао бити у режиму притвора. Ја се захваљујем и молим да се у том правцу донесе одлука и подсетио бих само на ону моју молбу да добијемо копију оног документа који се односи на писмено сачињено од стране Миловановић Желјка како би смо се упознали са тим документом и евентуално након на разматрања садржаја тог документа могли да као одбрана одлучимо хоћемо ли га предлагати као сведока или не, независно од одлуке суда да ли ће наш предлог прихватити или не. То сам замолио и на почетку, то молим и на крају и молим да добијемо одговор да ли ћемо добити те фотокопије данас или када ћемо их добити. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Колега Бојков.

АДВ. БОЈКОВ АЛЕКСАНДАР: (Бранилац окривљеног Катић Слободана). Поштовано веће, уважени колега тужиоче, решењем од 24.08. ове године према мом брањенику окр. Катић Слободану продужен је притвор за још 2 месеца а на основу члана 142 став 1 тачка 1 ЗКП-а а који притвор му се рачуна од 12.01.2004. године када је према њему одређен притвор и посебно напомињем од дана када се он добровољно предао органима гоњења. У највећој мери не бих желео да понављам образложење које су већ моје уважене колеге дале, међутим, морам да констатујем да из доказа и података изведених у току досадашњег тока поступка сматрам да не постоји основана сумња да је окривљени Катић Слободан крив за оно што му се ставља на терет. Такође сматрам да више не постоји ниједан законски разлог да исти буде у притвору посебно имајући у виду исказе свих окривљених који су саслушани

током досадашњег тога поступка и посебно имајући у виду исказе саслушаних заштићених сведока. Такође сматрам да чак и ако се узме да је истина оно што су казали заштићени сведоци и број један и број два, то није разлог да мој браћеник и дан данас буде у притвору. Молим ово веће да приликом одлучивања о овом мом предлогу посебно да има у виду здравствено стање окривљеног Катић Слободана које здравствено стање му се из дана у дан погоршава, то сам и данас чуо од њега, пре свега из разлога што у затвору, у притвору нема адекватну медицинску помоћ обзиром на врсту и карактер његове болести, не добија адекватну терапију. С друге стране, уколико се окривљеном омогући да се брани са слободе а имајући у виду да се добровољно предао органима гоњења исти неће мењати мењати своје место боравишта и уредно ће се одазивати свим судским позивима. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим браниоче. Перески.

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Ја бих се у свему придружио овоме што су рекле моје колеге у погледу укидања притвора. Наиме, окривљени Маџарац се налази у притвору на основу изјаве једног сведока дате у истрази. Међутим, на основу изведених доказа на овом главном претресу, а поготово из исказа сведока сарадника број један и број два произилази да би се пре тај сведок требао налазити на месту где се налази окривљени Маџарац. Наиме, ниједан окривљени који помиње да је био на Овчари није видео окривљеног Маџараца а такође ни сведок сарадник број један и број два. Такође из њихових исказа произилази да је неистина оно што говори сведок на основу чијег се исказа окривљени Маџарац налази у притвору. Наиме, за тачније 12 дана, годину дана ће бити од како је окривљени Маџарац лишен слободе, па стога ја стављам предлог за укидање притвора и напомињем да сматрам да не стоји више ниједан разлог за његово задржавање у притвору. Такође бих као заменик колеге Јеврића ставио и предлог за укидање притвора за окривљеног Перић Јовицу јер сматрам да на основу изведених доказа у току досадашњег поступка не стоји основана сумња да је извршио кривично дело које му се ставља на терет и сматрам да не стоје разлози за његово задржавање у притвору. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала браниоче. Колега Вукотић.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ја такође, поштоване судије предлажем да се према моме браћенику Атанасијевић Ивану укине притвор јер заиста више не стоје законски разлози са којих је притвор одређен. После измена одредаба члана 142 став 1 тачка 1 ЗКП то и законом о изменама од 25. маја ове године према моме браћенику је продужаван притвор два пута, а свакако ви сте видели и са истих по истом основу из члана 142 став 1 тачка 1 и са потпуно истих разлога, међутим, ти разлози су уопштени и неконкртизовани и они апсолутно не оправдавају основ за продужавање притвора у смислу члана 142 став 1 тачка 1 а ево из којих разлога, а и будући наравно да је овим изменама отпао обавезан основ обавезности притвора и остао факултативан. У суштини ти разлози који су дати у тим решењима, барем кад се тиче о постојању опасности од бекства а ту је поента отприлике и околности под којима је дело извршено, практично се свде на други основ. Наиме, на основ из члана 142 став 2 тачка 1 и 5 где се управо говори о тим елементима, под тим околностима за одређивање односно за продужење притвора постојање опасности од бекства, понављам и под којима је дело извршено. С друге стране не можемо ми узимати околности које чине елементе кривичног дела које је предмет ових оптужби и елементи за одређивање продужавање притвора, то није дозвољено, а управо се ради према овим решењима о тим елементима. Ја нећу говорити о томе да против мога браћеника апсолутно до овога сведока број два сарадника није постојао

ниједан, ама баш ниједан доказ да је он на било који начин учествовао у извршењу овог кривичног дела, а видели смо шта је све проистекло из казивања овог другог сведока и наравно нарочито у фази њихових суочавања. Ја зато и заиста искрено мислим и молим суд да озбиљно размотри то и да према моме брањенику укине притвор јер ту апсолутно не стоји ниједан законски разлог за његово даље задржавање. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Адвокат Бељански.

АДВ. БЕЉАНСКИ ВЛАДИМИР: Предлажем укидање притвора у односу на опт. Шошић Ђорђа. Сматрам да основана сумња да је извршио кривично дело не постоји више, а ту основану сумњу је веће дужно да проверава током целог поступка у односу на притвор. Наиме, из исказа сведока сарадника се може видети да су ти искази у односу на Шошића противречни и да на различите начине описују ово што му се ставља на терет, према томе, самим тим се поставља питање истинитости таквих исказа, а уз то су у потпуној супротности и контрадикторности са материјалним доказима, тј. обдукционим записницима и налазом лекара. Такође, сматрам да тумачење суда које је до сада било преовлађујуће а то је да се ради о обавезном притвору није тачно из више разлога, а између осталог и због тога што би таква одредба била у супротности са међународним стандардима, међународним нормама. Наиме, ратификацијом Европске конвенције о људским правима, без обзира на резерву која је стављена у односу на члан 5, наша држава се обавезала да нема обавезног притвора, тако да сматрам да је и то разлог због чега веће треба посебно да узме у обзир овог пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала браниоче. Да ли има још неко?

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: А и одбрана Вујовића се изјаснила о притвору, мада имајући у виду решење КВ већа од 28. овог месеца одбрана је још у року подношења жалбе на ово решење Врховном суду што ће у сваком случају у зависности од ваше одлуке данас и искористити као правни лек у односу на ту процесну ситуацију. Укратко ја се придружувем разлозима које су изнеле колеге Вукотић и Бељански у погледу разлога, имајући у виду измене Законика о кривичном поступку од 28. маја ове године, и самом том изменом закона више не стоји ни образложење које сте ви дали марта месеца приликом одбијања предлога одбране за продужење притвора окр. Вујовићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Окривљени Вујовић.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Ја вас нећу задржавати како би се повукли и донели позитивно решење на основу ових предлога наших бранилаца, али само да напоменем у вези оног дневника, значи да напоменем због чега сам дао предлог. 21. сам био код генерала Кадијевића, онда сам рекао када се почело, моје мишљење, када се почело планирати ко да буде починилац кривичног дела у случају да се открије место где се починило кривично дело, нисам се добро изразио. Због тога сам мислио да ли је после 21. ово уписано у дневнику, због тога сам мислио, јер тај од организатора кривичног дела уједно могу рећи починиоца је исто овај ту, један од новинара који је био, као што су Аца Васиљевић, Томанов, генерал Кадијевић, исто то требало би напоменути они како нама смештају тако и смештају капетану Радићу и Шљиванчанину и Мркшићу и зато сам хтео кроз овај дневник, то је био један вид доказа када се почело нама намештати у случају да се открије место где се починило кривично дело. Само због тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем Вас господине Вујовићу.

ОПТ. ВУЈОВИЋ МИРОЉУБ: Зато опет понављам да би генерал Мркшић и Шљиванчанин и Радић требали добро да размисле, не Радић, Радић нема јадан везе он никакве, он је командир чете, него Мркшић и Шљиванчанин да добро размисле шта се дешавало у Негославцима и шта је Аца Васиљевић тамо радио и ко је такву збрку направио на Овчари и да се овај процес зато направио. Само толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо ваше предлоге, да ли има још каквих других? Нема? Заменик тужиоца за ратне злочине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Само ћу рећи кратко нешто што је познато свима у овој судници ја схватам процесну позицију бранилаца, њихове предлоге разумем, међутим, знају они има једна изрека из римског права *durā lex sed lex*, знају они шта то значи, неко можда то не зна од оних са друге стране што седе, не преко пута моје, него тамо, то значи иако строг закон је закон. Он се мора примењивати док се не промени и овде се не ради о одређивању и продужењу притвора по симпатијама или антипатијама, већ се ради о томе да је за ово кривично дело притвор облигаторан. Нико не спори нити доводи у питање здравствено стање окривљених, то је једна ствар, али сасвим друга ствар питање притвора. Зато се ја наравно противим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Укључите микрофон колега.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ово што је колега тужилац рекао да је притвор обавезан апсолутно не стоји јер измена закона каже ако то оправдавају, ако је то оправдано због посебно тешких околности дела, ако је оправдано то значи факултативно а не обавезно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала колега нисте морали да нам читате закон.

АДВ. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, ја сам у том смислу дао предлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала разумели смо.

Потом суд доноси

РЕШЕЊЕ

Спис предмета са предлозима бранилаца доставити већу из члана 24 став 6 ЗКП-а овог суда на одлуку.

Главни претрес се одлаже за: **25., 26., 27., 28. и 29.10.2004. године сваки дан са почетком у 9,30 минута,** а што присутни заменик тужиоца, пуномоћници оштећених, браниоци окривљених и окривљени узимају на знање прогласом те им се позиви неће слати, а на који позвати: пуномоћнике оштећених и браниоце који данас нису присутни, те сведоке: Чакалић Емила, Којић Жарка, Новак Зденка, Бергхофер Драгутина, Кожул Франа, Додај Хајдара, Личина Живка, Злоглеђа Златка и Иванковић Горана из Републике Хрватске а дипломатко конзуларним путем, као и сведоке: Дукић Николу, Кресовић Јовицу, Бакић Мила, Бакић Рада, Гавриловић Мирка, Новковић Јована, Трифуновић Новицу, Шапић Предрага, Марчек Јана, Каранфилов Борчу, Везмаровић Драгана, Војновић Миодрага, Вукосављевић Драгог,

Тешић Боривоја, Васиљевић Александра, Панић Миодрага, Вујић Богдана и Томић Славка, са адресе у списима.

Довршено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, ове ваше предлоге ћемо упутити већу из члана 24 став 6 ради одлуке, аргументи ће бити евидентирани у овим транскриптима, а на претрес који смо, оне термине које смо од раније већ договорили и резервисали итд., позваћемо ове сведоке првих ових девет су сведоци из Републике Хрватске, њих је ту девет на списку, ко ће доћи, да ли ће доћи, видећемо, ове остале сведоке знате, њихове исказе претпостављам да имате у копијама списа из истраге, ако немате у том смислу можете се обратити сарадници нашој Снежи да вам се то ископира било из оног војног списа било из списа истраге које су вођене у овом суду. Колега Дозет да ли сте Ви желели још нешто да кажете?

АДВ. ЋОРЋЕ ДОЗЕТ: Господине председниче ја сам свестан да ћете ви на ово моје одговорити, одлука је донета, предлог за укидање притвора је био већу у заседању, што значи веће у заседању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Веће у заседању је одлучило да о томе ми данас нећемо одлучити. Не морамо уопште одлучити. Знате сами да не морамо одлучити. Притвор се контролише свака два месеца. Притвор се по закону контролише свака два месеца. Ми уопште не морамо о томе да одлучујемо. Ми смо одлучили да све, пошто су то практично сви предложили, изнели сте неке аргументе, ево прошао је овај део сесије односно прошао је овај део доказног поступка, онда смо одлучили у реду нека веће из члана 24 став 6 ЗКП-а то погледа још једном и нека о тим предлозима одлучи. А знате и сами да нисмо морали уопште да одлучујемо о томе. Колега Левајац знате, па рекао сам добићете копије ове изјаве, припремљено је све, чека вас, хвала лепо. Захваљујем на сарадњи.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА